فکرمې سندره شوه

ژوند له یې د امن ساز راوړے دے
فکر ته مې اوګورئ سندره شوه

محمدالیاس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر مې سندره شوه

محمد الیاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق دَ شاعر سره خوندي دي

دَ کتاب نوم ــــــ فکر مې سندره شوه
ليکونکے ــــــ محمد الياس
موبائل ــــــ 03462860464
اي مېل ــــــ milyaskhan37@gmail.com
تعليم ــــــ ماسټر ميرينر
پېشه ــــــ جهاز راني
استوګنه ــــــ طوطه کان ملاکنډ
چاپ کال ــــــ ۲۰۲۳
شمېر ــــــ ۵۰۰
چاپ خانه ــــــ اعراف پرنټرز محله جنګي پېښور
کمپوزر ــــــ رضوان الله مومند
۰۳۴۰-۹۴۹۷۲۸۰
ټائټل ــــــ سجاد روغانے
بيعه ــــــ ۵۰۰ روپۍ

د ليکوال چاپ کتابونه
شورمې د قلم په ژبه راوله
د رڼا رنګونه

د موندلو درک:
❖ طوطه کان ملاکنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرون

د ښاغلي رحمت شاه سائل په نوم

محمد الياس

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر لیک

شاعري یوداسي فن دے چې انسان په کښې د معاشرے د اصلاح سره سره د خپل ژوندا و چاپیرچل د مختلف حالاتو , واقعاتو, احساساتو, خواهشاتو او جذباتو د څلا اظهار په دومره اثرناکه او جادوناکه ډول سره کړے وي چې قلم ورته د لیک په ارمان شي۔

دغسې زما قلم هم زما د ژوند د مختلفو حالاتو , واقعاتو خواهشاتو, احساساتو او جذباتو د ظاهرولو او د خپل ضمیر د اواز پورته کولو په لړ کښې د شعورد دریاب نه د لاشعور سمندر ته قدم کوز کړے دے کوم چې ستاسو د وړاندې دے۔

هسې خو ما د دغې سمندریز خیالونو د احساس د ښکاره کولو خپل پوره پوره کوشش کړے دے، خو بیا هم که څۀ کمے کوزے په کښې راغلے وي نو زۀ د هغې بخښنه غواړم، ځکه چې انسان د خپله وسه پورې پړ وي او ما خپل پوره وس کړے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپل دغه کتاب کښې ما هغه پخوانۍ د هلکوالۍ غزلې او نظمونه هم چاپ کړي دي کوم چې ما په اولني دوو کتابونو کښې په دې وجه نه وې چاپ کړي چې ګڼې د اولس د پاره پکښې څه خاص پیغام نشته - خودا ځل چې مې پوره پنځلس شل کاله پس بیا اولوسته نو په دریم کتاب کښي مي د شاملولو فیصله اوکړه ځکه چې ما پکښې د اولس د پاره څه نه څه پیغام اولیدو

زه هیله لرم چې زما دغه زیار به یو خوا د پښتون اولس د فکر ترجماني اوکړي نو بل خوا به د پښتو ادب جولۍ هم څه نه څه فراخه کړي.

پاتې شوه دا خبره چې زما دا کتاب څومره معیاري دے نو په دغه اړه زۀ د خپل لیک د ښه او بد اړخونو ښکاره کولوذمه واري په ګرانو لوستونکو باندې پرېږدم ، چې هغوي څۀ فېصله کوي،

د الله په امان۔

ستاسو د رائې په انتظار
محمد الیاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه

دواړه یو ځائے مې په زړهٔ کښې رازرغون شوه
اوس علاج به مې د غم که د مستۍ کړم

د حجاز د تلو اسباب هم راله جوړ کړه
چې مئین دې په دا هسې رنګ هستۍ کړم

قطعه

عـمـلـونـه ئې تـبـاه شـــي بـربـاد راشـــي
چې د چا پـه قول وفعـل کښـــې تضـــاد راشـــي

د حیـا نـه مې تنـدے سـجـده کښـــې پریوځي
چې پـه نیمو نیمو شـپو کښـــې دې یـاد راشـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې ننګه دې بې پته بې هنره شوه
ځکه راګوزار مې د نظره شوه

ژوند له ئې د امن ساز راوړے دے
فکر ته مې اوګورئ سندره شوه

ښکارې په وعدو خپله ستومانه ده
بانې کوې اوس نه راځې منکره شوه

زۀ به ئې لاهور په شونډو ښکل کړمه
دوې که زما ځار د پېښوره شوه

زۀ هم پسې داسې لېونے يمه
دا چې خنګ زما پسې اوتره شوه

ځکه هر سړے پرې ساندې سور کوې
ښکارې د الیاس! شان بې ضرره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داجي

اللّه ته درله سوال کوؤم بلها عمر دي ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دي ډیر شه

امن له په صلح کښې
هم راسره جنګ کښې ئې
ژوند ځکه اسان ښکاري
ته راسره ځنګ کښې ئې

نصیب دي شه سیالۍ دا د خندا عمر دي ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دي ډیر شه

هر ځائے کښې وینمه ځما د پاره
ځانله دي بیا بیا شر اخستے داجي
په بوډاوالي کښې دي هم په اوګو
زمونږه غم په سر اخستے داجي

اخیر دي هم خائیسته شه په دنیا عمر دي ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دي ډیر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ښه ژوندون سوالونه کوے
ته چې دعا د خدائ په در غواړے
تخت د سلیمان تري راله اوغواړے
هم تري راله بخت د سکندر غواړے

په ژوند رانه خوشحاله شه رضا عمر دي ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دي ډیر شه

زه چې وړوکے ووم پیسے مي غوښتے
ستا نه په لار کور او کوڅے مي غوښتے
الیاس رالوي شومه ځلمے شومه اوس
ګني لا نور به څه قیصے مي غوښتے

اللّه دي درله توان درکړي رېښتیا عمر دي ډیر شه
هر ځائے په تا ډاډه یمه بابا عمر دي ډیر شه

هائیکو

څو ځله مات شوے د وطن آئینه
الله دي نه کړي چې چوري چوري شے
غټان غټان در پکښې ځان ته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړهٔ قـرار زمـونـږه ,,, د زړګـي سـر ورانـوي
ظـالـمـه ولـي رالـه ,,, تـه پـيښـور ورانـوي

پـه يو حـالـت کښـې ,,, دي هم خوښ نـهٔ يمـه
زمـا کـافره حجره ,,, مشــرک ممبر ورانوي

د دې نـه ښـه ده ,,, چې کـعـبـه ورانـه کـړي
د بې اســرې خوبندو ,,, زړهٔ او ځيګر ورانوي

اوس جـوړوي بـه ,,, مـرغـۍ جـالـې چـرتـه
زمـا پـه خـاوره چينـار ,,, زمونږ نختر ورانوي

پـه څومره ډلو کښـې دي ,,, دا مونږه اوويشـلو
د اليـاس ! قـام قبيلـه ,,, ښـه پـه هنر ورانوي

يادګيرنه ..

د پيښور په پوليس لائن کښې د بمي دهماکې د خبر په اورېدو
۳۱ جنوري ۲۰۲۳ مدينه منوره سعودي عرب

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوي کال سحره

زړه مې باغ باغ کړه په سیالۍ راوړه — د نوي کال سحره
نوے پیغام د خوشحالۍ راوړه — د نوي کال سحره

زخمي زخمي پر هر پر هر به نه ئې
مونږ که راوینښ شو در په در به نه ئې
زما په سر به کاروبار شوے وي
ته به راځے خو ته خبر به نه ئې
ته که د امن نه بغیر راغلے
د نوي کال نوے سحر به نه ئې

د امن ناوې په ډولۍ راوړه — د نوي کال سحره
نوے پیغام د خوشحالۍ راوړه — د نوي کال سحره

په هر اړخ او په هر لور غواړم
سوال درنه نه کوؤم په زور غواړم
غم دې د ځان سره سمبال کړه واوره
زه درنه دا ځل تنګ تکور غواړم
نور ارمانونه مې په زړه کښې نشته
پښتانه سیال په کلي کور غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ارمان راله ډالۍ راوړه　　د نوي کال سحره
نوې پیغام د خوشحالۍ راوړه　　د نوي کال سحره

دا څو نیمګړي حسرتونه زما
پوره کړه دا ځل ارمانونه زما
نوري د غم پټۍ پري نه ایږدمه
ښه دي برڅیره دا زخمونه زما
الیاس امید د خوشحالۍ لرمه
وائې رنګین کړه ماښامونه زما

ډکه د ګلو نه ژولۍ راوړه　　د نوي کال سحره
نوې پیغام د خوشحالۍ راوړه　　د نوي کال سحره

قطعه

تــبــره ازغــي بــه دې بــد زخــمــي کــړي
د ګــلاب څــانــګــې تــه تــوپ څــۀ لــه وهــې
ګــونــګــټــه غــلــے کښــېــنــه نــۀ رســېــږې
د اوښ غــړانــګــې تــه تــوپ څــه لــه وهــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منزل ته رسېدو له قافله چې جوړېده
نیمه کښې ترې پاتې شو قیصه چې جوړېده

خان جې به مخوریز لره کارونه مخکښې اوکړه
سرکاره په پیسو به دې کوڅه چې جوړېده

ژړا په دغې راغله چې د کور خلق پکښې وو
زما د قام د قتل منصوبه چې جوړېده

قرباني دې عبث لاړله ظالمه نیت دې بد وو
د غټ اختر په غوښو کښې حصه چې جوړېده

هاغه ننګیالي یاران مې نشته دے ملګرو
محفل کښې به زما پرې دبدبه چې جوړېده

تا امن یادولو نو ستا سوچ پکښې سنګسار شو
الیاسه! د فکرونو تماشه چې جوړېده

۱۱جنوري ۲۰۲۳--- دمام سعودي عرب

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـکون وي او قـرار پـه ښـار کښـې ګرځمـه
زه چـې د سـرکار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

دا ئـې جـوړي فـیض د عقیـدت د ے چـې
ملنـګ ئـې زه سـردار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

مـور رالـه پـه سـر لاسـونه ایښـي دي
زۀ چـې دا ګلـزار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

خـدا ے رابانـدې دومـره مهربانـه د ے
پـلار سـره د یـار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

ښـکاري د واپـس تلـو ورځ ئـې راغللـه
الیـاس! چـې ئـي بیمـار پـه ښـار کښـې ګرځمـه

مدینه منوره فروري ۲۰۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځائے په ځائے یې زیان داسې راکړے دے
زلفو یې زندان داسې راکړے دے

زه ئې د اولس د زړۀ سلطان کړمه
خوي راله یزدان داسې راکړے دے

کټ کښې چرته کوزه سر ته نۀ کښېنم
خلقو راله شان داسې راکړے دے

مونږ ته ئې د ژوند لاره ښودلې ده
خدا ے راله جانان داسې راکړے دے

تندر د غریب په کور راوارتوي
بخت راله اسمان داسي راکړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـا نــه بغېرژونــد کښــې د بــل چـا نــه شــے
قســـم یــې پـــه قـــران داســـې راکـــړے دے

هر ځــا ے کښـــې د امـــن ســـره یـــاد شـــومه
ژونـــد رالـــه تـــاوان داســـې راکـــړے دے

چاتـــه مـــې مغـــروره ســـر راټیـــټ نـــۀ کـــړو
خـــدا ے رالـــه ایمـــان داســـې راکـــړے دے

الیـــاس! دوخـــت جـــابر تـــه نېـــغ ولاړ یمـــه
فکـــر رالـــه تـــوان داســـې راکـــړے دے

هائیکو

نـــه پـــرې د پاســـه د بنګـــړو بـــه راځـــې
نـــه بـــه ســـل پـــورې شـــې پـــه تـــا لا لیـــه
د خپـــل ښـــادر ســـره چـــې خـــپے غـــزوے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مال زما هم سر زما ,,, ځار شـئ تر دلبر زما
ځار شـئ تر دلبر زما ,,, مال زما هم سر زما

ځم چې ئې دیدن وکړم ,,, ډېر راته یاد شوے دے
ډېر راته یاد شوے دے ,,, هغه د زړۀ سر زما

بوسې به درنه واخلمه ,,, زړۀ مې درته شوے دے
راشـه په خندا خندا ,,, خواله ته لږ زر زما

مئ ږده پرې مرهم راله ,,, پرېږده چې ښۀ اوسوزي
پرېږده چې ښۀ اوسوزي ,,, زخم او پرهر زما

لر زما هم بر زما ,,, الیاس وایمه ښاد دي وي
الیاس وایمه ښاد دي وي ,,, لر زما هم بر زما

روټرډیم - هالینډ ۲۰۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سترګو کښې مې سترګو ته مو سېږه چې راځې
په زړهٔ مې لکه غشــے ورخښـــېږه چې راځې

زهٔ په هر قدم لکه پتنګ به درنه زار شمه
ته لکه د شـــمعې شـــان بلېږه چې راځې

ستا د ښـائیســت غېټه نخښــه دا ده پښـتنې
نـاز کـوه ادا کـوه شــرمېږه چې راځې

زهٔ به مې پرې زړهٔ له ټکورونه ورکوم
ته راته د ورایه نه خندېږه چې راځې

پرېږده چې اورونه ئې په زړهٔ بل شي نور
رقیب ته مې په لاره کښــې ځلېږه چې راځې

لا خو وړه ئې د چا شــک دربانديږ نهٔ راځې
په لاره کښــې حېرانه مهٔ ودرېږه چې راځې

الیاس غوندې کافر ته ئې د ایمان لاره ښـودلې ده
په حســن دې غرور کوه نازېږه چې راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق او باطل

باطل ته باطل وایم که باطل وي
حق ته حق وئیلے نهٔ شم په ناحقه

په حقه که باطل وي باطل نهٔ دے
حق ته مهٔ وایه باطل ورک شې احمقه

ژوندکي او بندګي

دومره راته پته ده سجدې ورته کول دي خو
نور ترې خبر نهٔ یم بندګي څه ده؟

مینه ده وفا ده که جفا ده تش دردونه وي
لږ مې ترې خبر کړه ژوندکي څه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته په سرو شونډو کښې بېګا ربه
غلې موسېدلې وو اشنا ربه

هغه طبیب یارمې هم قاتل شولو
جوړ مې شۀ پخپله مسیحا ربه

ولې دې د مینې لېونې کړمه
خلق راپسې کوي خندا ربه

دا د دنیاګۍ مینې نیمګړې وي
زۀ به یادؤمه صرف تا ربه

واړه د دنیا خدایان هېر کړمه
په ژبه چې مې راشي الا لله ربه

سترګې که فرعوني مې اشنا لري
زړۀ مې ورته کړے د موسیٰ ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبـر چې د دې نـړۍ نـه ورک کـړمـه
سـتـرګې مې همېش لـرې بـېـنـا ربـه

مـا هـم د غـنـي د خـیـال مـلـګـرے کـړې
اے د سـتـر رحـمـان او لـوړ حـمـزهٔ ربـه

ژونـد کښې رالـه نـور او رڼـا راولـه
اے د تـورې شـپې او سـپـین سـبـا ربـه

څوک چې بـل لـه تـاسـره شـریـک ګڼي
کـیـږي پـرې قسـم دے چې غـزا ربـه

لـړ مـقـام دې خـپـل الـیـاس تـه هـم ورکـړه
اے د لـوئـے الـیـاس د لـوئـے عـیسـي ربـه

مډګاسکر۔ ایسټ افریقه ۲۷ مارچ ۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګے مې پســې چوي خدایه چې ښــکلي نۀ راځي
نــو ولــې نــۀ راځــي مــحــفــل تــه ولــې نــۀ راځــي

پــه حجره جومـات مې یـاد کړې نور بـه څـه وایم
رقـیـبـه مـالـه بـل شـــانې کـنـځـلـې نـۀ راځـي

رنګونه ئې اشـــنا ســـتا د رخســـار چرته لیدلي وو
دا ځکـه خو ســـپرلے د خونـد پـه کلي نـۀ راځي

د مـیـنـې لـېـونـي بـه ورتـه ځنګ وایـو ملګرو
خـوارۀ وارۀ پـه لار چې ځـنـګـېـدلـي نـه راځـي

رېـبـاره دروغ مـۀ وایـه رښـــتـیـا خـبـره وکـړه
لړ شـــور ئي د بنګړو وي دومره غلي نـۀ راځي

راځـه چې د قـاتـل اشـــنـا کوڅې لره دې بوځم
الــیــاســـه کـه دې ذهـن تـه غـزلـې نـۀ راځـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو خوا خندا بل خوا خفګان وینمه
په یو زړګي کښې دوه خوبان وینمه

ستا په خندا کښې ستا نه ورک شو مه زۀ
اوس چې تا ګورمه نو ځان وینمه

نظر د مینې راله مینې تېز کړو
په یوه لحظه کښې درست جهان وینمه

ولې تپوس کوې زما د سترګو
چې آئینې ته دې حېران وینمه

قاصد مې د ورایه هسې نۀ خوښېږي
الیاس پکښې نخښې د جانان وینمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـرتـه غــزل چـرتـه نـغـمـه بـه شــمـه
مـخـامـخ مـۀ ګـوره لـمـبـه بـه شــمـه

چــې راتــه ګــورې نــو پــټ پـټ ګــوره
چـرتـه ســپـرلے چـرتـه وږمـه بـه شـمـه

تــاؤ دې نــظــر لــه دومــره مــۀ ورکــوه
چـرتـه بـې خـود چـرتـه نشـه بـه شـمـه

تــه کــه راګــورې نــو راګــوره اشـــنـا
زۀ کــه درګــورمــه اودۀ بــه شــمــه

زۀ خـو بـس ســتـا د وجـې زۀ يـادېږم
کـه تـه رانـغـلـې وايـه څـه بـه شـمـه

د زړګـي رنـځ مـې هســې نـۀ رغـيـږي
کـه تـا لـږ وخـانـدلـه ښـۀ بـه شـمـه

الـيـاســه دا رنـګـې اشــعـار مـۀ لـيـکـه
چـرتـه ســائـل چـرتـه حـمـزهٰ بـه شـمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشــه چې ټکور شــې په ما ګرانه تۀ به چرته ئې
خوږ زړۀ مې ســلګۍ وهي جانانه ته به چرته ئې

ســتا د ســپین رخســار هغه لمبه مې یاده شــوې ده
یـه د نـور بـخـرې مـاهـتـابـانـه تـه بـه چـرتـه ئې

ځنګ به د هجران شپو کښې خندا د وصال ګورمه
هر خواتـه غمـاز دے یـه درمـانـه تـه بـه چرتـه ئې

ســـتا نه ښـــکلے نۀ ګڼمه دا د ښـــکلا ګانو ښـــار
ډېر راتـه یـادېږې طوطـه کـانـه تـه بـه چرتـه ئې

ســـتا د یاد په کلي کښـــې مې فکر رازلمے شـــولو
ســـوچ مې غزل خوان شـــولو ارمانه ته به چرته ئې

هســـې هم ګلشـــن مې د امېد تـالـه والـه شـــولو
بندي مې کړه درځم درلـه زنـدانـه تـه بـه چرتـه ئې

الیـاس! درنـه خپـل حق غواړي ســوال نـۀ کوي
ســـپرلے دې رانه وړے دے خزانه ته به چرته ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حســـن لېوني تـه ئې بـار بـار ســـوچونو وړے یم
بیا نرګســـي ســـترګو ته د یار ســـوچونو وړے یم

تـه خو خبـر خزانـه د ازغـو نـه بغېـر نـۀ راځې
زۀ دې تـګ راتـګ تـه بهـار ســـوچونو وړے یم

نـۀ خـانـدي بس یـه ملګرو نور دې مـاتـه خـانـدي
لا ئې غرغنډو تـه د رخســـار ســـوچونو وړے یم

تـۀ راتـه ســـاقي ګورے جامونـه چرتـه رانـۀ کړې
لا د مســـتو ســـترګو د خمار ســـوچونو وړے یم

ټوپـک او قلم دواړه مې خواږه خواږه ملګري دي
ناست یمه شولګره کښې د ښکار سوچونو وړے یم

چغې د الیـاس د پرهرونو بـه ســـر بړي ځنـګ
پېغلې ولولو تـه د نګـار ســـوچونو وړے یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګه د سبا په توره شپه کښې ځلېدلې ده
یا چرته لیلیٰ راته د بامه خندېدلې ده

ځنګه به د بل غېږې له ځي که پښتنه وي
ټول عمر زما سره ملګرو اوسېدلې ده

ښکاري چې زمونږ کلي ته بیرته راراوانه ده
نن مې په سحر کښې ګسه سترګه رپېدلې ده

ځې چې د وطن ناوې په سرۀ ډولۍ کښې راولو
نن مې غیرتي وینه په تن کښې جوشېدلې ده

ما ته خو ئې پټ پټونے اوسه پورې یاد دے
سترګو ته مې نۀ ګوري زما نه شرمېدلې ده

خپل مې کړه جانانه زۀ خوستا هغه الیاس یمه
دا چغه مې هر ځائے کښې د زړه نه راختلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دواړه په یو ځائې وې ډېر به ښۀ وې نو
بس خو چې یو تۀ وې او یو زۀ وې نو

نۀ به دا دردونه وو او نۀ به دا غمونه وو
چرته ورکوتوالي کښې چې مړه وې نو

ولې به مې خله کښې ستا خائیست ته اوبۀ نۀ راتلې
تۀ د امرسې نه هم خوږه وې نو

بیا به درته نۀ ګورمه خبر دې خو
مړه که په دې باندې خفه وې نو

یه رقیبه چرته وې قاتل اشنا راغلے وو
تا به هم لیدلے وو خو نۀ وې نو

هسې نور نازونه اداګانې راته مۀ کوه
ما وې زړۀ درکومه خو وړه وې نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـا جوړې رقیـب دې چرتـه لاره کښـــې رټلې وۀ
یـا دې چـرتـه ښــــلـي وو چـې ســـره وې نـو

نـۀ راتلمـه ځکـه دې اشـــنـا دیـدن لـه نـۀ راتلم
تـۀ مـې پـه خیـالـونـو کښـــې پـرتـه وې نـو

خبـر دے کـه ګـونګـے شـــم پـروا نشـــتـه دے
بس چـې ســتـرګو کښـــې کـاتـه وے نو

مـا بـه هم د خلقو نـه پـه غلا بـانـدې دروکتـل
تـۀ چـې بــه زمـا پــه تــمــاشــه وې نـو

ما لکه پتنګ به دې طواف د ســپین رخســار کوۀ
تـۀ چې بـه د شــمعې شــان لـمبـه وې نـو

بیا به د الیاس په زړۀ کښــې یره د بېلتون نۀ وه
بـس چې زمـونـږ داســې تـلـه راتـلـه وے نـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه ثبوت ئې کره لوخړې نهٔ دي
کومې خبرې مې ستا وړې نهٔ دي

چې لېوني هم په کښې ځائے نهٔ مومي
دغه صحرا نهٔ ده دا ښرې نهٔ دي

دا خو زما د زړهٔ لوګي دي اشنا
په چاپېرچل ماحول کښې لړې نهٔ دي

بې د منته رضا کېږي چرته
لا مې جرګې وربانديې کړي نهٔ دي

بيا رقيبان ولې په ما خبروے
چې ارادې دي راته خړې نهٔ دي

چې ستا په نوم ئې قربان کړے دے سر
ژوندي دي خدائېګو هغه مړي نهٔ دي

الياسه منده خبر خبر ئې واخله
لا دې د پښو تناکې سترې نهٔ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره دا مې د زړګي خوښه وه
ستا د نظر ئې سادګي خوښه وه

نن چې په کلي د بېلتون غږ شو
دغه به ګرانه د مرګې خوښه وه

کلے پرېږدمه چرته ځمه درنه
جانانه ستا هم بې ننګي خوښه وه

چې ستا په در کښې مې سوالونه کول
زما دا خپله ملنګي خوښه وه

د اشنا مخ ته دې سجدې ونهٔ کړې
الیاسه څنګ دې بندګي خوښه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر وختي مستي غواړمه خوند غواړم
زه لیونے شوے یمه ژوند غواړم

لږ شاني د امن ننداره له ځم
لږ په پرهرونو مي پیوند غواړم

زه په خپله خاوره هر پښتون لره
فکرونه د ملالي د میوند غواړم

جنګ مي د مرګي کور ته راغلے دے
زه په خوب اوده ولي مړوند غواړم

خود سره زړه د بل خبري نه مني
دا ځکه د خپله ځانه پند غواړم

الیاس له چي په فکر لګوي بندیز
دا ظالم جابر په قید کښې بند غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داغ د تهمت چې مې د مینې په لمن پاتې شو
د زړۀ ارمان مې ارمانونو ته غمژن پاتې شو

تا خو وخکے قدرې لړ ؤرپوو نۀ دې وکړه
زما معصوم معصوم ارمان په زړۀ دفن پاتې شو

ستا د جبین د مسکي خال په ننداره وو مه زۀ
د فکر تال مې په خیالونو کښې وېرژن پاتې شو

د ژوند اوږدې ترخې لمحې به مې تېرېږي څنګه
وړوکے خیال که مې بغېر ستا د دیدن پاتې شو

خلق په مینه کښې سرونه صدقې ګرځوي
الیاسه ستا نه په کښې کلے کور وطن پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دیدن تږې دې جانانه په کتو مړوه
ما په راتګ دې د وصال په شوګیرو مړوه

لږ مې نزدې کړه ځانته مینه بې تولې راکړه
ساه رانه خېژي ما د شونډو په بوسو مړوه

زۀ ئې قسم دے په دې نۀ یمه که هر څنګه وي
جام مې نسکور کړو ما د سترګو په کاسو مړوه

پخوا به ستا په ګودر ناستې ما له ژوند راکوو
اوس مې په شرنګ ګلې بې شانه د بنګړو مړوه

په الاهو کښې دلاسه نۀ شو زړګے د الیاس
لکه ماشوم ئې د دیوانو په قیصو مړوه

پورټ راشد دبۍ ۲۰۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

ماتې د خوږ زړګي نغمې مې نۀ کړې
ګل مې کړه ګل مې کړه سپرلے مې نۀ کړې
اسره مې هر ځائے کښې په تا کړې ده
چاته په ژوند کښې بې اسرې مې نۀ کړې

دعا

خدايه دا سې لېو مے خمار مې ګډ کړې په ژوندون کښې
چې نۀ زۀ د چا غماز شم نۀ مې بل سړے غماز شي
دا ارمان که مې پوره شو نو قسم دے لو يه خدايه
هر پرهر به مې سپرلے شي هره چغه به مې ساز شي

سپرلي

يا خو دا ټول چمن رنګين کړه راله
يا خو مې زخم له دردونه راوړه
سپرليه تش دې راتله نۀ منمه
جولۍ دې ډکه د ګلونو راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــلــه مــې ژونــد شـــي کــلــه دار مــلــګــرو
د یـــار د زلـــفـــو هـــر یـــو تـــار مـــلـــګـــرو

چـــې راتـــه ګـــوري او زاریـــږي رانـــه
وېـمـه چـې زار شــمـه تـرې زار مـلـګـرو

لــږ تــرې پــوښـــتـــنـــه د اشـــنـــا کــوؤمــه
اوګـــورئ څـــه شـــولـــو رېـــبـــار مـــلـــګـــرو

پــردو نــه ولــې ګــیــلــه مــنــد شــمــه زۀ
خـپـل مـې ازغـي شـــولـه د لار مـلـګـرو

تـاب مـې نـظـر کـښـې د کـتـو نـشـتـه
لـمـبـې ئـې خـېـژې لـه رخـســار مـلـګـرو

صـــفـــا انـــکـــار دې راتـــه وکـــړي اشـــنـــا
خـبـر دے کـه نـۀ کـوي اقـرار مـلـګـرو

الـــیـــاس بـــه ولـــې اوښـــکـــې نـــۀ څـــڅـــؤم
بـــیـــا ئـــې پـــه زړۀ وریـــږي یـــار مـــلـــګـــرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند کښې مې سیالۍ لره مسکا ته ورځې شمارمه
د چا په انتظار بم دا زه چا ته ورځې شمارمه

ژوند خو د ترخو نه بغېر هیڅ په ما پېرزو نۀ کړه
مرګه زر رادرومه زۀ خو تا ته ورځې شمارمه

زېرې د راتلو پرې چا د ښکلي جانان کړې دے
سترګو له خوب نۀ ورځي اشنا ته ورځې شمارمه

رنګونه ستا د شوخ رخسار ترې ځم راټولؤمه
ښکلي سپین سحر نوي سبا ته ورځې شمارمه

هسې د الیاس په لبونۍ مینه شکمنه ئې
ستا د در ملنګ یم صرف تا ته ورځې شمارمه

پورټ راشد دبۍ ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه لوګے چې په هر لور شومه زۀ
بیرته نغمه شوم بیرته شور شومه زۀ

ستا مسیحا نظر مې ونۀ لیدو
د خپل پرهر په چغو سور شومه زۀ

د لېونتوب جامې مې وشلولې
نۀ د صحرا شوم نۀ د کور شومه زۀ

د مینې لاره رانه ورکه شوله
ستا د تهمت په تکو تور شومه زۀ

ځمه مانۍ د ستمګرو سېزم
خدایه لمبه شومه سور اور شومه زۀ

ستا د ښائست ګلان به وخاندؤم
لکه سپرلے په وطن خور شومه زۀ

ستا د عرفان په مطلب پوهه شومه
چې دې په در ربه نسکور شومه زۀ

د خپل الیاس قدر مې ونۀ کړلو
خپلې پښتو ته مې پېغور شومه زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سلګۍ مې زړهٔ کښې په درزا شوې یاره څه دې وئیل
ښـهٔ ده په خپله چې رضـا شـوې یاره څهٔ د ې وئیل

ما وې بهانه به جوړوې چرته رخصـت به اخلې
نظر دې ټیټ کړو په خندا شـوې یاره څهٔ دې وئیل

د حیرت کرښې دې په مخ باندې خورې غوندې وې
چې آئینې تـه پـه ځلا شـوې یـاره څـهٔ دې وئـیل

پـرهـر مـې وازه خـولـه ازغـو تـه د خزان ژړلـه
د ګـل پـه ژبـه چې ګویـا شـوې یـاره څـه دې وئـیل

سـتا اشـارو باندې زهٔ نهٔ پوهېدم سـاده وومه زهٔ
قدم دې ونختو په شـا شـوې یاره څهٔ دې وئیل

تـا بـه دروغ دروغ ګـڼـلـې د الـیـاس خـبـرې
وعدې د مینې مو رښـتیا شـوې یاره څه دې وئیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړۀ نــه اه مــې بــې قــراره اوځــي
چــې ســـتــا یــادونــه تــرې دلــداره اوځــي

تــا پســـې ځـم بـه پـه دې دشـــتـو دشـــتـو
خــبــر دے کــه ســـاه رانــه پــه لاره اوځــي

تــۀ چـې رانـۀ شـــې پـه مـا ګـرانـه اشـــنـا
اوښـــکـې د ســـتـرګـو مـې بـې واره اوځـي

کـه پـه خـنـدا شـــوې پـه مـحـفـل کښـــې راتـه
دا رقــیــبــان بــه تــول د قــاره اوځــي

داســـې ســـتـا نـوم زمـا پـه خـولـه راشـــي
لــکــه نــغــمــه چــې د ســـتــاره اوځــي

ژړیــړه مــۀ ګــلــه زمــا د ســـتــرګــو
هســـې نــۀ اوښـــکـه ګـنـاه ګـاره اوځـي

چــې خــلــق اووائــي د چــا بــه ئــې تــۀ
نـوم ســـتـا د خـولـې مـې بـې اخـتـیـاره اوځـي

الــیــاســـه ورشـــه نــن جــرګــه پــرې وکــړه
چــرتــه پــه زړۀ کښـــې کــه ئــې لاره اوځــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ستا په مينه کښې رسوا به شمه
چرته جانانه په ژړا به شمه

تر څو چې ياره د خپل ځان نۀ يم
تر هغې مۀ وايه چې ستا به شمه

تۀ خو رانۀ غلې بې پښتو وختې
خير دے پښتون يمه زۀ رابه شمه

که تۀ راځې بابا کښې سوال کوې نو
زۀ منجور د پير بابا به شمه

د هر چا مخکښې راته مۀ قارېږه
ياره د خلقو د خندا به شمه

الياسه جرګې ورپسې بيا ولېږه
پرون ئې وئيلې چې پخلا به شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساقي دې ړوند شي مېخانه دې نۀ وي
سترګې راواړوه نشه دې نۀ وي

اشنا رقیب که دې ډېر ولمسوي
بد خو به نۀ کوې که ښۀ دې نۀ وي

وړوکے نۀ یم چې دهوکه به مې کړې
نظر دې ټیټ ساته که زړۀ دې نۀ وي

چې مرور اشنا پخلا پرې نۀ شي
ژړا دې ورکه شي نغمه دې نۀ وي

تاته سجدې د تصور مزه کړي
کعبه دې نۀ وي بت خانه دې نۀ وي

الیاس پرې زړۀ ټکوړۀمه ګلې
لږه ترخۀ شۀ که خواږۀ دې نۀ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګـې چې په ګوګل کښـې مې حېران راسـره وۀ
تصـوير د مسـتو سـترګو د جانان راسـره وۀ

جرګې ئې رالـه واړه نـا امـېده وې لـيـګـلـې
دا ښـۀ ده چې په لاسـو کښـې قرآن راسـره وۀ

دا سـتـا چې ارداه د تلو ئې دومره زر بدلـه کړه
فـطرت مې ملـګـرتـيـا وکړه بـاران راسـره وۀ

والله ګنې زمـانـه پـه ژونـدون د هېرېـدو نـۀ دے
هر ځائے رقيب غماز وۀ هر شـېطان راسـره وۀ

شـهرت دې د ښـائسـت ګلابه هسـې نۀ منې
سـتـا غم کښـې ژړېدلے ټول جهـان راسـره وۀ

اليـاس بـه ترې نـۀ زار کړمـه ژوبـل مينـه د زړۀ
مـلـګـرو کـه مـلـګـرے مـهـربـان راسـره وۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خــوب ويــنـم اشـــنـا خــوبــونـه نــۀ ويــنــې
مــا پــه شـــان زمــا خــوبــونـه نــۀ ويــنــې

زۀ ورپســـې لاړمــه مــجــنـون شـــومــه
تــه لا د لــيــلـي خــوبــونـه نــۀ ويــنــې

پــاخــه لــېــونــيــه اوس ئــې پــرېــږدوه
تــه بــه ئـې لا ســـبـا خــوبــونـه نــۀ ويــنــې

ښــنــګــه بــه د ژونــد دا ســـتــړې لار وهــې
تــه چــې د اشـــنـا خــوبــونـه نــۀ ويــنــې

هســـې پــه دروغــو کښـــې ژونـد تـېـر نـۀ کـړې
الــيـاســـه کـه رښـــتـيـا خــوبــونـه نـۀ ويــنــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه خدايه

کوي نن تاته د خوارانو ګيلې
زما قلم د غريبانو ګيلې

په وربې خبته در په در ګرځو
وائي تر څو به مونږ نهر ګرځو

راکړه سپرلے مونږ له خزان دې واخله
واخله د غم نه ډک جهان دې واخله

چې په کښې ښځ په خوشحالۍ تېر کړو
دوه ورځې ژوند مونږ په سيالۍ تېر کړو

چې په کښې مينه د دلدار وکړو
هم په کښې ستا ذکر اذکار وکړو

نو خدايه ژوندون راله لږ نور راکړه
کمزورو متو له مې زور راکړه

پېښور ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لټون (ازاد نظم)

پـه لټون ئې ګرځېدمه
خلقو وې راته چې نشته
ما وې شته دے شته دے شته دے
خلقو وې راته چې نشته
ما وې خبر دے بس که نشته
خو دا زړۀ مې راته وائې
څه خو شته دے څه خو شته دے
که څۀ نۀ وے بیا به نۀ وے
دا د شته او نشت خبرې
خلقو وې که شته نو څنګ دے
ما وې نور ښکلا او رنګ دے

انجام

رو اخله قدم ګرانه مقام دې تورې خاورې دے
دومره غرور مۀ کوه انجام دې تورې خاورې دے
ورشه لږ پـه در کښې ئې پـه چغو چغو وژاړه
صبر تورابانه ګل اندام دې تورې خاورې دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرو

یـا بـه د ګریوان دا څو تـارونـه پســـې وشـــلؤم
یـا بـه مـات زړګي لـه د فکرونو جـامې جوړې کړو

نور دا د وطن بوټي لغړ ســوغړ لیـدے نۀ شــم
څۀ چې دي وطن لـه د ګلونو جـامې جوړې کړو

اختر

په خاوره پښتنه چې مي د امن څادر خورکړمه
دومره زور مې نشـــتـه دے زۀ پـه اختر څـۀ کووم

زۀ یـو لـېونـے شـــان مســـافر یـمـه مـا مـۀ چېړئ
کلے کور مې نشته دے زۀ په اختر څۀ کووم

کراچۍ کښې د اختر په شپه ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې لاهو دې کرم د مینې په دریاب کښې
ولې مخ دې رانه پټ کړو په حجاب کښې

ځم چرته صحرا کښې ځانله ښکلے اشنا ګورم
ته ورځه ناصحه ګوره ئې کتاب کښې

یو امید په زړۀ د خپل ارمان لرمه
دا چې اورم د شباب نغمې رباب کښې

خدایه ولې مې سپرلے درنه غوښتلو
نزاکت نه وۀ ازغي وو په ګلاب کښې

د پټکي خاوند به نۀ شې اسان نۀ دے
خر که اودروے هزار ځله محراب کښې

د جانان د دربان مې کړه خالقه
نور خیالي تصویر لیدے نۀ شم سراب کښې

د سیالۍ راحت ژوندون مې په نصیب کړې
الیاس نۀ شم سوزېدلے په عزاب کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه

یــو دې ژونـــد د مســـــتـــــۍ راکـــړو
بـــل دې تـــول خـــمـــار کـــړم

یــو دې ســـــتـــرګـــې بـــیـــنـــا راکـــړې
بـــل دې زهٔ مـــئـــیـــن پـــه یـــار کـــړم

یـــو دې زړهٔ د خـــودۍ راکـــړو
بـــل دې تـــږې د دیـــدار کـــړم

اوس چې ستا په در وهمه زهٔ خالقه
خـپـل ژونـدون لـه یـوه چـغـه د ســـیـالـۍ

نو ســتـا مخلوق راتـه تنـدې د کرښـو ډک کړې
چـې زهٔ غـواړم ســـتـــا نـــه امـــن د نـــړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډګیرنه

په مینه مینه او اداب ټنګوو
خپلې نغمې به په رباب ټنګوو

ډېر د ازغو سره مو اوپالله
اوس به سرې پاڼې د ګلاب ټنګوو

دوي دې حرام شوده څکوي په بچو
مونږ به جائز حلال شراب ټنګوو

اوس به پردۍ وینې دوي څنګه څټي
مونږ چې د خپل اختیار کتاب ټنګوو

اوږدې تسپې چې د ریا ساتي
دغه ملا به د محراب ټنګوو

پردے محل به وي تر کومې ورځې
ځئ چې جونګړې د احباب ټنګوو

اوس به دا خوار اولس پخپله راځي
مونږ چې نغمې د انقلاب ټنګوو

دغه دستور د الیاس خوښ نۀ دے
ځئ چې جنون د خپل شباب ټنګوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځه جانانه راشــه خوشــحالۍ دي نور څهٔ نهٔ دي
وهم ئې ستا په غېږه کښې سلګۍ دي نور څهٔ نهٔ دي

ســبا به ګورے نهٔ یمه نن راشـــه په خندا یمه
یو څو ورځې مې پاتي د ســیالۍ دي نور څهٔ نهٔ دي

ته ورسره راشه چې رنګین سپرلے ترې جوړ شي
ګل شوي په چمن کښې مې کلۍ دي نور څهٔ نهٔ دي

مرهم پرې راله کېږده پرهرونه ترې جوړ یږي
غمونه مې په زړهٔ باندې دلۍ دي نور څهٔ نهٔ دي

جانانه د ســرو ســترګو خمارونه پکښـــې ګډ کړه
محفل کښې په شړنګاراته پیالۍ دي نور څهٔ نهٔ دي

الیاســـه ! د واپس راتلو خبر دې ورتـه اوکړه
ولاړې درته پېغلې په بلۍ دي نور څهٔ نهٔ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خپل ناترســه زړۀ نادان تپوس د چا نه وکړم
مینې حېران کړمه حېران تپوس د چا نه وکړم

ســتا د قاتل چنګېز نظر که د ســپېره تندي نه
د خپل ریبنــې ریبنــې ګریوان تپوس د چا نه وکړم

هر چا پېغور د مینې راکړو هر چا ورټلم
اوس د ښائسته ښکلي جانان تپوس د چا نه وکړم

پردے وطن دے ټول اغیار دي په کښې یه ملګرو
زۀ د خپل کلي طوطه کان تپوس د چا نه وکړم

وخت هم د خپلو ناکړدو انتها وکړه په ما
اوس د زخمي زړۀ د ارمان تپوس د چا نه وکړم

خدایه په دین او دنیا دواړه دي ملیان قابض دي
د ژوند ټپو له یه قربان تپوس د چا نه وکړم

تا د اوربدو زلفو په ټال خوندونه راکړه اشنا
الیاس د صلیب دار او زندان تپوس د چا نه وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلي ته

د مستت رنګونو نه دې زار سپرلیه
چې ورله ګل وینم رخسار سپرلیه

زاړۀ زخمونه مې ورغلي نۀ دي
لا دې ګلان شینده په وار سپرلیه

په خپل پرهر به ژبه نۀ ږدمه خو
که ته مې درد له شې قرار سپرلیه

د مات زړګي نغمې به ماتې نۀ شي
که ته نغمه شې تۀ ستار سپرلیه

چې لامبوزن خیال مې لاهو کړمه پرې
لا خو چپه شۀ لا ابشار سپرلیه

الیاس به ژوندون په شوګیرو تېروي
ستا د راتګ په انتظار سپرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سترګو د مسکا له برکته
یم خلاص شوے د جنجال او مصیبته

د بل چا نه وایه څۀ له ګیله مند شم
تا په خپله رسوا کړے یم قسمته

چې وعدې پوره کولے اشنا نۀ شې
په محفل کښې راته مۀ ګوره نور ښکته

د ستم دغه ترخې لوښې دې پرېږده
لږ مې اوګوره دې سوې شانتې زړۀ ته

ستا خوږو راته د ژوند تراخۀ سپوا کړه
ما پخوا توبه ویستلې وه الفته

په ګرېوان کښې مې نور ځائے د شلېدو نشته
څۀ ورکېږۀ ما نه څۀ غواړې غربته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا به جام د زهرو ورله نوش کړم
اې ساقي که راکوې ئې بې منته

شیخه وروستو به جمات ته دواړه ورشو
لا وزګار نهٔ یم د خپله عبادته

د مړ رور غوبښې به ثنګ چیچې په غابښو
خوله ساته دې په هر ځائې کښې له غیبته

چې قدم به پرې د مینې اشنا کیږدي
لا تراوسه دې الیاس ! ګورمه ورهٔ ته

قطعه

خلق به پرې هسې د ارمان د قاتل شک کوي
مونږ له خو مسکا ئې د ژوندون زیرے راوړے دے

شپه د هجر سترې ده او مینه په کښې ګورمه
سترګو کښې ئې بیا د سباؤن زیرے راوړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

ســاقـي راواړوه شــومـتـوب پـرېـږده
لا خـو نشــه زړګـے خـمـار مــې نـۀ دے

ځـکـه خـو ویـم چـې انـقـلاب دي راشـــي
پـه خپـل وطن کښــې خپـل اختیـار مې نۀ دے

چې د غـریـب پـه غـوښــو شـــخـونـد وهـي
داسې ژوندون هډو پکار مې نۀ دے

چــې د بــېـوســوقـتـلِ عــام جــوړ وي
بـاغــي یـم نـۀ مـنـم ســرکـار مـې نـۀ دے

پېښور یونیورسټي۱۹۹۷

قطعه

یــا بــه وخـورم ګـکـرۍ د دشـــمـنـانـو
یــا ودان بــه کــړم صــفـونـه د غــازیـانـو
کـه آزاد مـې وطـن نـۀ کـړلـو او مـړ شـــوم
مــاتــه مـۀ وایـئ نـامـه د شـــهـیـدانـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

دا خو تهٔ ئې چې په ما پورې خندا کړې
ګنې درست جهان زما د غمه ژاړي
د نظره چرته نهٔ شې په ما ګرانه
په بار بار دې توکم مخ ته ځکه لاړي

وطن ته

شغلې په کښې د اور وي او که واؤره
ځمه ځم ورته په تا د ننګ د پاره
د اغیار قدم زغملے نهٔ شم واوره
زهٔ د خپل وطن په پاکه پاکه خاوره

قطعه

تږے شهٔ یم خدایه صبر راله راکړه
چې د شوم ساقي په جام کښې دې پیدا کړم
کلمه به هم پښتو کښې درته وایم
چې د نر پښتون په قام کښې دې پیدا کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې زړۀ ته د خپل ځانه ډېر غریب ئې
ځکه ناز دربانديې کړم ته مې حبیب ئې

چې هم زړونه ماتوې هم ئې علاج کړې
نۀ پوهېږم ته لا دا څنګه طبیب ئې

اے پښتونه د ژوندون ترانې پرېږده
رسېدلے ته په برخه د سلیب ئې

خوشحالي مې د قسمت نه هر ځائے تختي
درد او غمه ته مې هر ځائے کښې نصیب ئې

اے الیاسه! د غټانو مینه پرېږده
بدقسمته یو پښتون ئې بل غریب ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما وې زه پښتون یمه قتلیږمه
تا وې زه هم ستا په شان نړیږمه

ما وې خوشحالي ده زۀ چې اوخاندو
تا وې چې غمګینه یم ژړیږمه

ما وې چې خوب وکړم په پستو لیچو
تا وې چې لاس مۀ راوړه تخنیږمه

ما وې ځۀ چې یو بل له غاړې ورکړو
تا وې چې شیشه یمه ماتیږمه

ما وې تۀ به ساز ئې زړۀ کښې پروت زما
تا وې چې نغمه یمه خوریږمه

ما وې څوک ملګرے به د ژوند لټوي
تا وې په الیاس! به راغوړیږمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښــکـاري لېونے یم چې د دې ســوچونـه کومـه
رباب راســره نشــتـه د نغمې ســوچونـه کومـه

نـوم ئې راتـه مـهٔ اخلئ زهٔ ئې پـېـژنـم ملـګـرو
لا د مصـــور د فـن پـارې ســـوچـونـه کـومـه

ورشــه کـه یقین دې نهٔ وي ســتوري راله وپوښــتـه
ستا یاد کښې قسم دے زهٔ د شپې سوچونه کومه

زړګـیـه د اغـیـارو پـه خبرو دهـوکـه نـه شـــې
زهٔ هم د هغو شـــان د هغې ســـو چونـه کومـه

رښا بـه شـــي چې مخ دې د څادر نـه بهر نـهٔ کړې
لا دې زهٔ د زلـفـو د تـیـارې ســـوچـونـه کـومـه

خدایـه دا بتکي بتکي کورونـه ئې ودان ســـاتـه
زهٔ لا پـه دې خـاوره د ټـپـې ســـوچـونـه کـومـه

جرګه درپســـې راغلمه ســـاقي چې بیا را نهٔ کړې
تر څو پورې بـه داســـې د توبې ســـوچونـه کومـه

خدائېګو الیـاس نـهٔ یم لېونے یم ســـپېلنے یمـه
ســـتـا د مخې څنګـه د ګیلې ســـوچونـه کومـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغـن مـاحـوم چـې مـې بـهـار شـــي هـلـه
د زړۀ زخـمـونـه بـه قـرار شـــي هـلـه

د مـنصـــور یـاد بـه بـیـا تـازه شـــي دلـتـه
بـس چـې ســـتـا زلـفـې زمـا دار شـــي هـلـه

خـپـل کـار تـه هـر یـو ســـړے کـار وائـي
کـار چـې پـردے شـــي نـو بـیـګـار شـــي هـلـه

لار د مـــنـزل دومـره اوږده خـو نـۀ ده
ســـړے چـې ودریـږي ایســـار شـــي هـلـه

د زړۀ درزا مـې لـږ ســـېـوا غـونـدې شـــي
اشـــنـا پـه ســـتـرګـو کـښـې چـې قـار شـي هـلـه

بـیـا کـه الـیـاس تـه لـېـونـے وائـي نـو خـبـر دے
خـیـرې ګـرېـوان چـې ئـې تـار تـار شـــي هـلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېش

کله لاندې کله بر شئ
ربه تاته ستا په در شئ

ربه څه ښکلې دي وېش دې
چا له اوږه چا له ترخه

د چا کور له بلبل بوځې
چا له بد اواز د خر شئ

چاته تش کچکول په لاس کړې
د چا تاج شاهي په سر شئ

چاله جوړه په سينه کړې
ته د خپلې مينې کر شئ

چاله ژوند د نور نه ډک کړې
چاته ګران کړې نور د نرخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـــالـــه جـــام د مـــئـــيـــو ورکـــړې
چـــا تـــه وې تـــا لـــه کـــوثـــر ښـــهٔ

چـــاتـــه غـــم پـــه مـــوســـېـــدو کـــړې
د چـــا ښـــخ پـــه زړهٔ خـــنـــجـــر ښـــهٔ

چـــالـــه دار کـــړے تـــال د زلـــفـــو
چـــالـــه ســـرهٔ لـــبـــان شـــکـــر ښـــهٔ

چـــالـــه تـــش دردونـــه ورکـــړې
چـــالـــه ښـــکـــلـــے خـــوږ دلـــبـــر ښـــهٔ

ســـتـــا د ورکـــړې نـــه لـــوګـــے شـــم
خـــوښ الـــيـــاس پـــه خـــپـــلـــه بـــرخـــهٔ

هائيکو

پـه مـا يې تيـل بـاتي سـيزلي دي خپـل
زه چـي ژونـدے يـم دا مـي نـه ده پـوره
ګني د دوي خيال کښې شهيد وومه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

د ازغو په څوکو تلل دي
که د زړهٔ وینې څښل دي

د چا سترګې یادول دي
که سرې شونډې ښکلول دي

ژوند د مینې نوم دے ربه
که ځان اور باندې سېزل دي

د چا یاد کښې ترمې اوښکې
د لېمو نه څڅول دي

که د ظلم په دنیا کښې
د هر چا پېغور زغمل دي

د بې وسه مظلومانو
فریادونه اورېدل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د خوارو مزدورانو
په تندي خولې بهېدل دي

د جنت په ارمانونو
د ریا سجدې کول دي

که په مړو ایرو کښې ربه
سرې سکروټې لټول دي

ژوند د نور څۀ نوم دے ربه
که شعرونه تش لیکل دي

د خلوص جذبه پکار ده
که په خوله الله وئیل دي

د ملا په شان هر ځائے کښې
تش د حورو خوب لیدل دي

که د یار د تورو زلفو
په تالونو ځنګېدل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شين باغ کښې د ګلونو
تش ازغي راټولول دي

که د مال په وجه ځان ته
د غريب سر ټيټول دي

ژوندون څه دے راته وايه
دا ګټل دي که بائيلل دي

ملا واوريده لګيا شو
ژوند نيکي جنت ګټل دي

چې ښه کړے ښه به رېبې
دلته هر څه په بدل دي

د ملا خبره ښه وه
ما وے ژوند داسې کول دي

خو چاپېره چې نظر کړم
واړه وينم بد عمل دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ســـوالــونــه ګـیــلـې نــهٔ دي
دا خـــو ځـــان پـــوهـــه کـــول دي

زه بـــه دومـــه قـــدري اوويـــم
ژونـــد خـــو ظـــلـــم ورکـــول دي

د ســـکـــون پـســـي الـــيـــاســـه
هـــلـــتـــه دلـــتـــه ګـــرځـــيـــدل دي

ژونـــد خـــومـــيـــنـــه زيـــاتـــول دي
ژونـــد رضـــا د رب ګـــټـــل دي

يوکوهاما - جاپان ۲۰۰۸

هائیکو

پــه زور او نــوي بــاچــا بــحــث کــيــدو
پــکښــې زمــا نــه هــم پــوښــتــنــه اوشــوه
مــا وې دا دواړه د يــوخــره غــوږونــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې همېش به پکښې تګ مې د پرواز وۀ
د زړۀ فصل مې په هغه یاد ښېراز وۀ

د خپل نظر په پېمانه مې ستا جلوې تللې
د عشق رموز زما کمزورې د مجاز وۀ

د ارمان خاورې کېدو سامان ئې جوړ کړو
د نظر غرور ئې بل شانې د ناز وۀ

خپل تخلیق ئې د تخلیق نه مرور کړو
د خالق د فن په دغه ځائے کښې راز وۀ

ته چې راغلې دومره زر په تېرېدو شو
ګنې څومره سفر اوږد وۀ دراز وۀ

د جانان مطرب نظر مصرعه ټپه کړه
د الیاس ! د مات زړګي د نغمو ساز وۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

سر ماتولو له مې سنګ جوړوم
خو پوهه نۀ یم دا به څنګ جوړوم

د وطن خوارو له به دا ځلې
زۀ محلونه دومره دنګ جوړوم

چې ورته فکر به هم اونۀ رسي
داسې ښائسته به زۀ پالنګ جوړوم

خپله پښتو به پرې رنګینه کړمه
د خپلو وینو نه به رنګ جوړوم

ساقي چې ستا په رحم پاتي نۀ شو
خپلې مستۍ له به زۀ چنګ جوړوم

یا به بچې بچې فرعون وي دلته
یا به دا هر سړے ملنګ جوړوم

قمیص پرتوګ خو د پښتون جامه ده
بې ننګه خلقو له به لنګ جوړوم

دلته خو هسې هم انصاف نشته
شمعې بلېږه ځان پتنګ جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

مـــا وې نشـــه دې کـــړمـــه
تـــا وې ســـــرور د څـــۀ دے
مـــا وې تـــيـــارې جـــوړې شـــوې
تـــا وې دا نـــور د څـــۀ دے؟
مـــا وې زۀ نـــۀ پـــوهـــېـــږم
تـــا وې قصــــور د څـــۀ دے؟
مـــا وې زخـــمـــي دې کـــړمـــه
تـــا وې دردونـــه ښـــۀ دي
مـــا وې ديـــدن لـــه راشـــه
تـــا وې زخـــمـــونـــه ښـــۀ دي
مـــا وې پـــتـــنـــګ يـــمـــه زۀ
تـــا وې اورونـــه ښـــۀ دي
مـــا وې ســـوزېـــږمـــه پـــرې
تـــا وې اهـــونـــه ښـــۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ مسکې شي لږ قرار شي لږ نشه نشه خمار شي
چې تا اووینې د لبره نو زړګې مې په درزار شي

د هجران په تورو شپو کښې مې زړګي په سلګو اووې
بس په دې امېد ژوندې یم چې اشنا به رانه زار شي

دا مسکې مسکې چې ګرځم نور څۀ نۀ دي اې خدایه
دا خو ځکه خوشحالېږم چې خزان به مې بهار شي

د پښو خاورې ئې ګلان شي جنتونه ترې جوړېږي
چې ئې تګ د درویشانو ملنګانو په رفتار شي

بیا خبر دې که الیاس ! ته لېونې وائې ملګرو
چې رېښې رېښې ګرېوان ئې هم تار تار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوکوالے

زۀ بـه دې د مــخ د انــنـګــو پــه نــنـداره ووم
ته به په شــلغاتو کښــې مصــروفه او مشــغوله وې
پخوا پخوا چې مونږ به په کوڅو کښې بيلوري کول
ته به په ميرګاټو کښــې انخښــتې بې اصــوله وې

څه ښــکلي وختونه وو چې دواړه به يو ځائے وو
مينــه وه رنګونــه وو چې دواړه بــه يو ځــائے وو

اول خو بـه دې هيڅ نۀ وې چې مـا بـه درتـه وکتـل
اوس چـې لــږه لــويــه شـــوې نــو قــار اخــلــې
اول خو بـه دې ويئـل راتـه چې نن بـه کوډګۍ کوو
اوس چـې لــږه پــوهــه شـــوې نــو قــار اخــلــې

خائســته شانې خيالونه وو چې دواړه به يو ځائے وو
مينــه وه رنګونــه وو چې دواړه بــه يو ځــائے وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکښــې خو به دواړه ســره یو ځائې ګرځېدلو خو
اوس بـه پـه بهـانـه بـانـدې ګودر تـه د اوبو راځې

مخکښــې خو وړه وې که به هر څۀ دې کو له خو
اوس په سرۀ جوړه کښې به محفل ته په لمبو راځې

خائسته خوارۀ یادونه وو چې دواړه به یو ځائې وو
مینـه وه رنګونـه وو چې دواړه بـه یو ځـائې وو

مـا ســره خبرې د هر چـا پـه مخکښــې مۀ کوه
اوس ګورے د خلقو په نیتونو کښې تریووالے دے
لار کښــې لـږ پـه تـرس اوړه چې ځې ر اځې
اوس ګورے دخلقوپه سوچونوکښې تریووالے دے

معصــوم غوندې خوبونه ووچې دواړه به یو ځائې وو
مـینـه وه رنګـونـه وو چې دواړه بـه یـو ځـائې وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

راشــــه ځــان پــوهــه کــړه اثــر واخــلــه
راشــــه زمــا ځــان او ځــیــګــر واخــلــه

کــه دې پــکــار وي خــدائــېــګــو شـــل ځـلـه
واخــلــه زمــا د زړګــي ســـــر واخــلــه

ګـرانـه یـوې روپـۍ تـه لاس مـهٔ نـیـســـه
جـیـب کـښـــې چې څـومـره مې دي زر واخـلـه

زهٔ خــو انســــان یــم دغــه وس دے زمــا
اے چــې ګــرځــېــږې در پــه در واخــلــه

خـدایـه چې ســتـا مخلوق ســوالګري ګرځي
پــکــار مـــې نــهٔ دي مــال وزر واخــلــه

چې پـه کـښـې خـوار غـریـب خـنـدلے نـهٔ شـي
د خـپـل رنـګـیـن ســپـرلـي ســـحـر واخـلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس نور غمونه پرې لیدلے نۀ شم
زما د سترګو نه نظر واخله

چې د غریب ګریوان ته لاس اچوي
خدایه لښ دغه زورور واخله

خدایه جابر په زمکه پاتې نه کړے
د وخت فرعون د وخت شمر واخله

دا چې پرې حق په جارویئلے نه شي
خدایه د دغو نه ممبر واخله

یو څو د حق خبرې اوکړه ورته
الیاسه ورشه ځان له شر واخله

د یو بې وسه سوالګري ماشوم په لیدو

ارباب روډ پېښور ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تپوس له مې د خوږ زړګي قراره چې راځې
د لرې راته خانده خوږه ياره چې راځې

د خلقو ستمګرو د تهمت نه که يريږې
مخ دې پټوه خبر دے په لاره چې راځې

ګله کړه د مستۍ نه پرې دا واړه مېخانې
د يار د تورو سترګو نه خماره چې راځې

دا خړې خړې خاورې مې دکلي راله شنې کړه
زما د خوار جونګړې ته بهاره چې راځې

الياس له ترې پېغام د خوشحالۍ په منډه راوړه
د يار د خوا نه تۀ راله ربباره چې راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په غشو مې ځيګر ولګي
چې ستا په سترګو مې نظر ولګي

ته چې په ناز پورته کوې دې سترګې
خاص پرې زما د زړګي سر ولګي

داسې دې ويشتے يم د سترګو په تير
لکه مرغۍ چې په وزر ولګي

ستا په راتګ دومره ړنا شي ګله
لکه په شپه کښې چې سحر ولګي

مينې دې دومره دردولے يمه
لکه تندے چې په کمر ولګي

د وطن پېغلې پکښې مستې ګرځې
چرته په کلي چې اختر ولګي

الياسه ! ورشه ننداري له د يار
چې بازارونه په ګودر ولګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مستي او نور غواړم
جام او سرور غواړم

ستا نه یو ښکلې دلبر
خدایه مخمور غواړم

پرون مې نۀ ثکله خو
نن ئې ضرور غواړم

ساقي یو ثاثکې درنه
ښۀ په غرور غواړم

الیاس ! په خوب کښې جانان
خدایه حضور غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه مستي چې رنګ په رنګ نهٔ کوي
شېخه ترهغې به چنګ پنګ نهٔ کوي

آه او فریاد به دې څوک څهٔ واوري
د زړهٔ ربابه که ته ټنګ نهٔ کوي

ترهغې پورې به دې ځکم په مستۍ
جامه تر څو پورې چې کړنګ نهٔ کوي

بغیر د مینې نه ژوند نه تېرېږي
ژوند چې تېرے مینه به څنګ نهٔ کوي

په احترام راله نامه خو اخله
خېر دے په سر که راله جنګ نهٔ کوي

که پښتنه ئې نو د بل سره ته
په خپل الیاس ! به ولې ننګ نهٔ کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مستـــــه تـمـاشـــــه د مـيـنـې غـوارمـه
مـرګ دې پـه کـوڅـه د مـيـنـې غـوارمـه

بـس دے د بـېـلـتـون خـبـرې مـهٔ کـوه
زهٔ درنـه قـيـصـــه د مـيـنـې غـوارمـه

خـــوږ نـــظـــر دې تـــريـــخ نـــهٔ کـــړې
خـوږه چـې خـواږه د مـيـنـې غـوارمـه

اومـنـه دا بـوټـه خـولـه دې سـمـه کـړه
خـولـه درنـه پـه خـولـه د مـيـنـې غـوارمـه

زړهٔ دې رانـه بـد نـهٔ کـړې بـې زړهٔ نـهٔ شـې
زړهٔ درنـه پـه زړهٔ د مـيـنـې غـوارمـه

نـوره بـه د تـا تـا مـيـنـه نـهٔ کـوې
زهٔ خـو درنـه زهٔ د مـيـنـې غـوارمـه

شـــابـه کـړه پـه ســتـرګـو کـښـې رااوګـوره
اشـــنـا لـږه مـزه د مـيـنـې غـوارمـه

شـــابـه کـړه غـزل غـزل ســـزا مـې کـړه
الـيـاس درنـه نـغـمـه د مـيـنـې غـوارمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړۀ ترې صـــبرؤم خو صـــبرېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي
څنګه د ر نه بېل شـــم بېلېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

وخانده مســکۍ شـۀ دا دې وخت د ژړېدو نۀ د ے
اوښـــکو مې وئيلـه څڅېـدو تـه مې زړۀ نـۀ کېږي

سترګې دې خونخوارې دي خوځه وکړم مجبور يمه
جوړ د سترګو جنګ شو تختېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

تۀ چې را ته وائې اشـــنا هېر مې کړه دا څۀ وائې؟
زۀ دې هېرؤم خو هېرېـدو تـه مې زړۀ نـۀ کېږي

تناکې اوپولۍ شولې په پښو کښې دم نشته د ے
نور د چا په ياد کښــې رنځېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

ځئ چې پــه هر لور د خنـدا ګـانو ډيوې بلې کړو
خبر د ے که بس غم د ے ژړېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

شـــوم کـډه پـه ســر الياس! بيـا بـه ورتـه نۀ راځم
ستا کلي کښې نور بس اوسېدو ته مې زړۀ نۀ کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلاب چې راتـه خـانـدې ګلـدسـتې ترې جوړؤم
ښـائیسـت ترې جوړؤم ځانله نغمې ترې جوړؤم

غصـه شـۀ لږه سـرۀ شـۀ د حیا نه ماته شـۀ
ګلـه خـپـل ژونـدون لـره نـغـمـې تـرې جـوړؤم

ګناه مې صـرف دا وه چې په تا باندې مئین ووم
تـا هـم دنـیـا تـه وئـیـلـه لـېـونـے تـرې جـوړؤم

خبرې ئې ترخې کړې د الیـاس سـره نو وئیله ئې
بد خو به دے لوئے شـي سـم سـړے ترې جوړؤم

الیـاس چرتـه پردے نـۀ کړي پردے وطن ملګرو
ورځم شـډل پښـتون طوطـه کـانے ترې جوړؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن چې مې ستړګو کښې رودونه راغله
ښکاري اشنا چې ستا يادونه راغله

ستا د ښائست غوټۍ ګل شوي نۀ وې
چې د سپېرۀ خزان بادونه راغله

اول نظر دې زلزلې جوړې کړې
بيا چې مسکے شوې قيامتونه راغله

د خپل تپوس جواب مې اومونډلو
ستا په تندي کښې چې کوتونه راغله

الياسه! وار چې د ديدار نزدې شو
ستړګو ته ولې دې خوبونه راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحم په کښــې نشــته دے جنون په کانړو ولي
ستا کوڅۀ کښې یاره ستا مجنون په کانړو ولي

اظهار د خوږې مینې مې تراوسه راز ساتلے دے
ســتا نظر مې هر وختي قارون په کانړو ولي

د وصال په طمع طمع د برداشت سندرې وائم
خبر دے که په خپله مې ژوندون په کانړو ولي

ګـلـې بـه د پـردو پـردو نـه خـنـګ کـووم
ســتا مې هر پېغور یاره جبین په کانړو ولي

بســکاري قـانـون د مـیـنـې نـۀ پـېـژنـي
چې د الیـاس غـونـدې نیـازبین پـه کـانړو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه چې په خوږ زړګي زما تېرېږي
وایم چې دا به په هر چا تېرېږي

ولې ګمان به پرې د غل نۀ کووم
اشنا چې غلے مې په خوا تېرېږي

د شرمه مخ ګلاب په پاڼو پټ کړي
هغه چې چرته په خندا تېرېږي

زۀ ئې د ناز ادا په صف کښې شمارم
خبر دے که ځانله په سودا تېرېږي

داسې الیاس ته ستا یادونه راځي
لکه په ګل باد د سبا تېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

چې به زما سره په ځنګ کرځېدے
په هر اړخ به مې په ننګ کرځېدې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

چې د يو بل نه زارېدو به په کښې
چې بېلېدو نو ژړېدو به په کښې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

هغه د نيمې نيمې شپې خبرې
خوږې خوږې پستې پستې خبرې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

هغه چې تا به ماته وئيله اشنا
خدائے دې زما نه مۀ کړه بيئله اشنا
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

قسم په خدائے رانه به هېرې نۀ شي
بغېر له تانه بې مې تېرې نۀ شي
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله به ښېرې دې وکړې
یا به په ورۀ کښې اشارې دې وکړې
هغه خوارۀ وختونه چرته لاړه

تر هغې به غزل لیکم

چې تر څو سپوږمۍ ځلیږي
چې تر څو ستوري پړقیږي
چې تر څو پتنګ سوزیږي
چې تر څو شمعې بلیږي
تر هغې به غزل لیکم
چې تر څو مینه ژوندۍ وي

چې تر څو باران وریږي
چې تر څو ګلان ټوکیږي
چې تر څو هوا چلیږي
چې تر څو اوبۀ بهیږي
تر هغې به غزل لیکم
چې تر څو وینه ژوندۍ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنډوره

په روح کښې ساه ګډه شي
ژوند کښې خندا ګډه شي
تهٔ چې مې خیال ته راشې
ټوله دنیا ګډه شي
لکه په توره شپه کښې
سپینه رڼا ګډه شي

جنون ترې جوړ شي لېونے شي سړے
چې د مازغو سره سودا ګډه شي
نو بیا به څهٔ کوو جواب راکړه
چرته خبره که نن دا ګډه شي

چې زهٔ پاګل یم مئین شوے په تا
ګرانه هر څل یم مئین شوے په تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وریت دې شمه خبر دے په اورونو کۀ سوزېږمه
رڼا به خوروؤم تیارو کښې شمع به بلیږمه

چا چې د وطن په نوم د تن وینه ورکړې ده
زۀ په هغه مستو لېونو باندې نازېږمه

نۀ منو د مینې په چمن کښې د نفرت اواز
وکړئ ملګرتیا راله دې چغې ته جوړېږمه

اوښکو مې د سترګو د وطن مزدور ته چغې کړې
نور چې فکر ونۀ کړې زۀ ستا ملګرے کېږمه

د مینې د قرآن تفسیر به وایمه سحر ماښام
زۀ لکه نغمه به په دې ټول اولس خورېږمه

ورځم چې د مالیار نه ئې د پالنې تپوس وکړم
ترخو به لکه ګل غوندې په باغ کښې مړاوې کېږمه

څنګ چې تۀ په خپل جابر نظر باندې نازېږے دې
الیاس د خپل اختیار چغې ته داسې خوشحالېږمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې شعرونه

دردئې نصيب شوے په هرځائے کښې ژړيدلے دے
چا چې په بې ننګو زړۀ بائيللے دے

ولې به شعرونه په پښتو ژبه کښې نۀ ليکم
ماته په غوربونو کښې پښتون آذان وئيلے دے

ستا ګنې الياسه په شعرونو کښې درد چرته وو
ښکارې انقلاب په نظريه کښې دې راغلے دے

فلسفه

خوره د چا په سترګو کښې خندا هم فلسفه ده
دنيا ده په دنيا پسې دنيا هم فلسفه ده

اشنا نه به چې خلقو مې په لاره تپوس وکړو
ما وې به ورته غلې شئ چې دا هم فلسفه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژړېږي مې په سرو سترګو ارمان په نیمه شپه کښې
یاد چې راته کله شي جانان په نیمه شپه کښې

پوښتنه مې څوک نهٔ کړي زهٔ د غم سلګۍ وهمه
ستم دې راپغاړه کړو خفګان په نیمه شپه کښې

شمعه چې د خپل خائیست رڼا په مخ خوره کړې
سوزي پرې د مینې پتنګان په نیمه شپه کښې

مالیاره د رنګین ماحول پوښتنه رانه مهٔ کړه
سپرلے خو رانه وړے دے خزان په نیمه شپه کښې

د الیاس زړهٔ دې ازار کړو چې رانغلې ته دلبره
کتل به مې ستا لارو ته حېران په نیمه شپه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه هېرؤم د انتظار لارې ته ګورمه
زړګیه صبر وکړه د دلدار لارې ته ګورمه

بس نور ئې د ستم او د جفا خبرې مه کړه
زړګیه بې قراره د قرار لارې ته ګورمه

په باغ کښې د ګلونو خندیده راته یاد شوي دي
حېران حېران خو ځکه د بهار لارې ته ګورمه

نغمې ترې جوړؤم ستا د راتګ په خوشحالۍ کښې
دا ځکه د بلبل د مست چغار لارې ته ګورمه

را به شي په دې طمع عبث ژوندون مې تېر کړلو
الیاس خدایه هر وختې د یار لارې ته ګورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که سجدې مې درته ونۀ کړې دلبره
د ابلیس په رنګ مې وشړه له دره

ستا تقدیر کښې جنت نشته سجدې مۀ کړه
په طواف باندې حاجي به نۀ شې خره

که مې دار ته خېژوې هم حق به وائم
د منصور په رنګ مې ودانګل د سره

چې ازغي ئې نن ماتيږي ستا په پښو کښې
تاته چا وئيل چې داسې ګلان کره

که اغیارو له دې وران کورونه نۀ کړه
په کوزه کښې به دې بند کړم سمندره

ما وې ښۀ وایمه حق دے تل به ئې وایم
تا وې چپ شۀ داسې مۀ وایه کافره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ خو ستا په خندا پایمه ژوندے یم
ته په څۀ شولې زما نه مروره

ستا یادونو د ژوندون خوارۀ راکړي
لکه بوټے کړي تازه د ډېران سره

د ظالم د ناکړو خلاف ملګرو
ملاکنډ نه مې راوړي ده سندره

د ژوندون فلسفې مۀ چېړه الیاسه
ګنې جوړ به لېونے شې زوره وره

هائیکو

څه نوي شان خبره ده
د خداي د نامے زار شمه
پښتون یمه او ژوند کوؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې مهٔ وایه

یاره ستا د مینې نه توبه توبه
چپ شهٔ کبرژنه داسې مهٔ وایه

ستا یاد کښې سحر ماښام ژړېږمه
چپ شهٔ دروغژنه داسې مهٔ وایه

ستا نه به بغیر وختونه تېر کړمه
چپ شهٔ مکرژنه داسې مهٔ وایه

ستا نه ساه اوباسم دروان یمه
چپ شهٔ زنکندنه داسې مهٔ وایه

دا جائیداد زما د پلار نیکهٔ دے
چپ شهٔ خار خجنه داسې مهٔ وایه

الیاس د غني خان نه مخکښې تلے نهٔ شي
چپ شهٔ غوئمجنه داسې مهٔ وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

فراق نزدې شولو ژړېږمه ځم
سم په سلګو ترې روانېږمه ځم

د تهمتونو پېټي نۀ شمه وړے
د یار کوځه کښې نۀ ودرېږمه ځم

جرګې ترې ټولې بې نوا راغلې
نن ورته پښو باندې غوړېږمه ځم

د ژوند تیارو کښې د منزل په لټون
د لېونو په رنګ خندېږمه ځم

الیاس دې د مخ رڼا ته هر ماښام
لکه پتنګ غوندې سوزېږمه ځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم نه ډک پېښې په سر کوڅې ته
ځمه ورځمه د دلبر کوڅې ته

ګورمه ستا د مخ لیدو د پاره
کله ماښام کله سحر کوڅې ته

د زړۀ ارمان مې په سلګو ژړېږي
خلقه چې ځم د ستمګر کوڅې ته

بس د قاتل انتظار ملا ماته کړه
په بانه راشه د ګودر کوڅې ته

تا پسې ګرانه د ادب کلي کښې
الیاس ورځم د قلندر کوڅې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دار په سر چغې وهم لېونے
پرېږدئ چې مړ شمه بې غم لېونے

راشه پوښتنه مې د حال وکړه
ګڼې والله درپسې مرم لېونے

د یار په مینه کښې واپس روغ شو
خلقو نعرې کړلې چې کم لېونے؟

خدایه ما هسې لېونتوب خوښوو
تا رانه جوړ کړلو سم دم لېونے

ستا د الفت ستا د مسکا د وجې
الیاس! یادېږم چم په چم لېونے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عبث راتـه ښــکـاریږي بې لـه تـانـه اوســېـدل
پـه دې نـاترســـه کلي کښــې جـانـانـه اوســېـدل

واوره کـلـیـوال زۀ د رنـګـیـنـو پـســرلـو یـمـه
تـاســره مـې خـوښ نـۀ دي خـزانـه اوســېـدل

څوک چې پـه کـټـکي هـم کـټ تـه نـۀ رسـي
ســتـا د لانـدې څـۀ رنګې اسـمـانـه اوســېـدل

ســتـا د ښــکلیو ســترګو د خـمـار پـه طمع طمع
تـر څـو بـه تـېـرؤم داســې حـیـرانـه اوســېـدل

الـیـاســه بې وعـدې اشــنـا ســحـر راغـلـے
خـلـق ورتـه هـســې د بـېـګـا نـه اوســېـدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې

چې مـۀ پـا تي کېږه خو بس څـۀ خبرې اووایـه
د مـیـنـې لـېـونـۍ تـه پـه مـزه خـبـرې اووایـه

بیا به ګورے ماته داسې نۀ وائې چې داسې دي
ورشــۀ ښــۀ پـه جـار ورتـه د زړۀ خبرې اووایـه

ځان ورته د وچې ملا جوړ کړه چې خوشـحاله شـي
هـم ورتـه د دیـن نـه ډکـې ښــۀ خـبـرې اووایـه

ســتـا خبرې یـه خوږه زمـا پـه زړګي ښــۀ لګي
اشــنـا وې مـاتـه صـرف ګورې تـۀ خبرې اووایـه

کومي چې بـه تـا پـه وړوکوالي کښــې کولې نو
څـۀ کـنـه اشـــنـا نـن خـو هـغـه خـبـرې اووایـه

الیاسه په سجدو شۀ خانه سوال دي قبول شوے دے
بیـا پـه مـانـۍ سـرۀ شــوه وې ئې نـۀ خبرې اووایـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زړه څه ليکمه

دا زړه څه ليکمه
دا زړه ښه ليکمه

که راته وائي نو
بيا ئې نه ليکمه

او که وے چې مه ئې ليکه
نو بيا ئې زړه ليکمه

غلے شه مړا کنه
حالات د زړه ليکمه

زړه بګتی نه وايم
سمه قيصه ليکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وږو تـــږو لـــره
بـــرخـــه حصـــه لـــيـــکـــمـــه

چـــې پـــه کـــږو لارو ځـــې
ورتـــه کـــاږه لـــيـــکـــمـــه

ژونـــد کـــه تـــريـــخ دے خـــو
زۀ بـــه خـــواږه لـــيـــکـــمـــه

د دے غـــزل ســـره مـــې
خـــلـــقـــه نـــېـــتـــه لـــيـــکـــمـــه

خـــو چـــرتـــه بـــه تـــۀ خـــبـــر شـــې
ځـــۀ وي بـــه نـــۀ لـــيـــکـــمـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے تهذيب

ترمې خولې د اوړي
يخه هوا د ژمي

په مست ماحول کښې چرته
مسته ګدا د ډمې

د بېوسۍ نه کېده
هلته رڼا د شمعې

بچې په کور کښې وايې
مورته په څه دا ممي

د پښتنو په رنګ کړې
خدايه کره وره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که حق مې نۀ غوښتلو
ماته کړئ خوله مې

صبر کولے نۀ شي
بس دے نور زړۀ مې

خدایه تۀ اوبخښې
راله نیکۀ مې

هائیکو

د جهالت راباندي ختمه ده خو
د دوؤ په مینځ کښې فیصله کومه
زه د ړندو په ښار کښې کوڼ باچا یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر ازاد نظم

لکه په توره شپه کښې ښکلې سپوږمۍ
د سباؤن ښکلې رڼا جوړه کړي
دا سې د خیال په دنیاګۍ کښې زما
دا ستا تصویر ګله مدام جوړیږي
ما وې چې نن به ستا تصویر ګلې
زما سره زما د مینې په نوم
یو څو خوږې خوږې خبرې وکړي
خو ستا تصویر راته ګوم سوم ولاړ وۀ
زما د خیال سره ئې نۀ کولې
خوږې خوږې د محبت خبرې
ما وې نن به زۀ له تانه ګلې
پوښتنه کوم چې دا جفا ولې کړي
خو ستا تصویر راته ګوم سوم ولاړ وۀ
زما د خیال سره ئې نۀ کولې
خوږې خوږې د محبت خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زخمونه د پرهر مې خندېدله چې راتلې
ګلان درته په پښو کښې ټوکېدله چې راتلې

ورک شي په سپرلیه رنګینۍ در پکښې نشته دے
ازغي به مې بدن کښې ماتېدله چې راتلې

پېغورونه تهمتونه مې په هر اړخ لیدله
غمونه مې په زړهٔ راوربدله چې راتلې

د ډېرې خوشحالۍ نه به ساقي په مېخانه کښې
تش تور خالي جامونه کړنګېدله چې راتلې

د حیا نه پټېدهٔ به د وریځو په تیرو کښې
سپوږمۍ درنه جانانه شرمېدله چې راتلې

الیاس! درته په سرو سترګو په لاره کښې ولاړ ووم
قیصه د انتظار مې ختمېدله چې راتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورځم پسې ملګرو که جنون چغې وهي
بیا د دار په سر راته ژوندون چغې وهي

دا دور ځواني مرګے مې د یار په خوا کښې نۀ غواړي
لمحو کښې د وصال راته بېلتون چغې وهي

اے شابه د سبا ستوریه وځلېږه زر
تر څو به مې زړګے د سباؤن چغې وهي

بس نور ئې د قاتل نظر په غشو سورے نۀ کړے
ټوټې ټوټې زړګے مې لا د یون چغې وهي

یوائې زۀ الیاس! په ژړا سر نۀ یم ملګرو
د مینې په قانون کښې په زرګون چغې وهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درد به دې نصیب شي په درمان نازېږه مهٔ
زړګیه لېونیه په جانان نازېږه مهٔ

مینه غرور نهٔ غواړي مینه خاکساري غواړي
بس دے کنه یاره په خپل ځان نازېږهٔ مهٔ

برداشت کړه شا به زر زر د غه سختې مرحلې
نر سپاهي شهٔ په خفګان نازېږه مهٔ

سبا به شي رڼا به شي ورک به شي فنا به شي
یه پېغلې سپوږمۍ ته په اسمان نازېږه مهٔ

الیاس! د یار د پاره په دار بنهٔ یمه خبرشه
ته ګورے دلبره په زندان نازېږه مهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګناه ګار زړۀ مې لټ ثواب غواړي
اشنا د سرو سترګو شراب غواړي

مړوند دې سپین مۀ ځلوه لالیه
زړۀ مې د سرو شونډو ګلاب غواړي

خلق د حورو طلبګار دي خدایه
زړۀ مې جانان خانه خراب غواړي

ستا د سرو سپینو اننګو په خاطر
ډېر دا خپل ځان لکه کباب غواړي

نورې وعدې ورسره مۀ کړه اشنا
الیاس ! د دې سوال جواب غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن

(د قلندر مومند د یو نظم لوستو نه پس)

حسـن په مینه کښې د خیال د گرځېدو نوم دے
حسـن په گل کښې د خوشبو راټوکېدو نوم دے
حسـن د شفق د کنارو نه هم جوړېږي خو
حسـن په اسمان کښې د وریځو خورېدو نوم دے
حسـن په نرو شونډو خندا ته هم وئیلے شي
حسن په سرو سترگو کښې د مینې جوړېدو نوم دے
حسـن په زخمونو تش د مالگې دوړول نۀ دي
حسـن دوا ته د پرهر د خندېدو نوم دے
حسـن سمندر کښې غورځنگونو باندې یاد شولو
حسـن په میرو کښې د باران راورېدو نوم دے
حسـن د خیالونو په دنیا کښې خوب لیدل دي خو
حسن په سراب کښې د نظر د هوکه کېدو نوم دے
حسـن په هوا کښې د سیلۍ راتلو ته هم وائي
حسـن په شنو ونو کښې د پاڼو رپېدو نوم دے
حسـن ملگرتیا د فن په جار باندې کول دي خو
حسـن د باطل نه هم د زړۀ د صبرېدو نوم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ننګ او پت دے په وطن قربانېدل دي
حسن غیرت دے د پښتو پوره کېدو نوم دے
حسن د تیارې نه پس رڼا را تلو ته هم وائي
حسن په شپه کښې د سپوږمۍ د ځلېدو نوم دے
حسن د ازغي سره د ګل لیدو ته هم وائي
حسن په چمن کښې د شبنم راوربدو نوم دے
حسن د لفظونو تش الفاظ راورول نۀ دي
حسن شاعرۍ کښې د غزل پورې کېدو نوم دے

اسلامیه کالج پېښور- ۱۹۹۸

هائیکو

پرون په غبرګو جنازو ولاړ ووم
خوا کښې دکس نه مي تپوس اوکړو
ویئل ئې د رونړو په ډیران جنګ وۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا د خـــوږ زړګـــي قـــراره یـــاره
راځـه چـې یـو شـــو خـداے د پـاره یـاره

ســـتـا دې قســـم وي چـرتـه پـرې نـهٔ ږدې
مـــا د ژونـــدون پـــه نـــیـــمـــه لاره یـــاره

چـې دې غصـــه پـه مـخ خـوره شـــي کـلـه
ویـــنـــې دې ځـــاځـــي لـــه رخســـاره یـــاره

ســـاقـي پـه کـوټ مـې تـنـده نـهٔ مـاتـیـږي
شـــابـــه راواړوه بـــې واره یـــاره

ســـتـا د راتلو پـه انتظـار کښـــې خدائېګو
مـــا بـــه کـــتـــل شـــاتـــه پـــه لاره یـــاره

کـچـکـول کښـــې د دیـدن خـیـرونـه راکـړه
اے د الـیـاس مـلـنـګ خـاکســـاره یـاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا ښائست ته ګلابونه خاندي
د زړۀ پرهر ته مې غمونه خاندي

داسې سحر به ولې نۀ غواړمه
چې په کښې خدایه ماښامونه خاندي

زړګیه تۀ د جانان غم وړے ئې
ماته د هجر تورتمونه خاندي

چاته د خپل مینې ارمان ژړېږي
ماته خوارۀ د چا یادونه خاندي

چې د سپوږمۍ په مخ داغونه وینې
ستا د سپین مخ شینکي خالونه خاندي

چې د الیاس! مستي ئې ولیدله
ساقي په لاس کښې دې جامونه خاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـرۀ سـکـروټـه شـي لـمـبـه شـي
چـې غـصـه شـي چـې غـصـه شـي

ښـائسـت نـور دې هـم سـپـوا شـي
چـې خـفـه شـي چـې خـفـه شـي

مـا د پـاره هـم هـغـه ئـې
کـه تـۀ څـۀ شـي کـه تـۀ څـۀ شـي

قـنـد شـکـرې کـړمـه هـېـرې
چـې خـوږه شـي چـې خـوږه شـي

پـه هـر ځـائے دې ځـکـه سـتـائـم
چـې قـیـصـه شـي چـې قـیـصـه شـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول ماحول دې سندریز کړو
چې نغمه شي چې نغمه شي

بس دے نور ظلمونه مهٔ کړه
چرته مړه شي چرته مړه شي

الیاس! مسکے شي په ژړا کښې
چې ترخهٔ شي چې ترخه شي

هائیکو

وچ په ناحقه یو بل اوزوروي
دپښتون دغه سوچ که دغسی وو
د مخکښې تلو ګمان دي نه کوي بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

په هر قدم ترېنه زارېږه کلیواله به وي
زما د زړۀ معصومه مینه ده لېواله به وي

کم دے خو در ګوهر ئې بیا بیا ښښېدو د ککو
ما وې زما شانې د غم سره خوشحاله به وي

ستا د فرېب د خندا دوه معنې ئې زده وې چرته
زړۀ مې معلوم دے نۀ پوهیږي مذوب حاله به وي

الیاسه د صبر تعویز اوکړه دلاسه کړه زړګے
اخر به تاله غاړه درکړي خو بې حاله به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دې په مرو سترګو کتلے نۀ وے
جانانه زړۀ به مې بائېللے نۀ وے

که ستا وفا راسره مل وے اشنا
په دار به هیڅ کله ختلے نۀ وے

زړۀ مې نادان دے نۀ پوهیږي ګنې
والله چې تۀ خو دومره ښکلے نۀ وے

په ډکه خله به ولې نۀ خندېدې
زما د زړۀ ازار وهلے نۀ وے

لږه پښتو ننګ ئې لرلو ګنې
الیاسه! ته به خندېدلے نۀ وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تصویر په ننداره تېره شوه
د هجر شپه څومره خوږه تېره شوه

ستا د راتګ څۀ پته نۀ لګېدۀ
په کښې مودې اوشوې موده تېره شوه

زما خوبونو ته به څنګه راځې
په دې فکرونو کښې مې شپه تېره شوه

د باغ ګلونو هسې نۀ خندله
ستا د ښائست په کښې قیصه تېره شوه

د جانان سترګو ته مې نۀ شوه کتے
نن په ما داسې حادثه تېره شوه

الیاسه! دا ولې وارخطا ئې دومره
داسې ښکارېږي محبوبه تېره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سوړے سوړے سوے ځيګر ګرځمه
د يار د لاسه در په در ګرځمه

جانان د قصدا مرور شو رانه
ځکه د ځانه مرور ګرځمه

مينې دې ياد په لېونو کړمه زۀ
ځکه د ځانه بې خبر ګرځمه

راته ئې وئيلي وو سحر به راځم
ځکه تکل کښې د سحر ګرځمه

خلق سجدې کوي جنت غواړي
الياس ! لټون کښې د دلبر ګرځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړۀ مـــې د ســـــيـالـــۍ نـــه پـــه درزا شـــــولـــو
نصـــيـب چې مي ديـدار د خوږ اشـــنـا شـــولو

وعـده د نيمې شـــپې ئې د راتګ راســـره کړې وه
رانـغـلـه شــــپـه تـېـره شــــوه ســـبـا شـــــولـو

ســـتا به يمه ســـتا زۀ د بل چا کله کېدے شـــمه
دا رنـګـې اشـــــنـــا مـــې نـــن ګـــويـا شـــــولـــو

هغـه د ګلونو ښـــائســـتـه ښـــکلے جـانـان زمـا
شــــم بـه لــېـونـے کـه د بــل چـــا شـــــولـــو

هســـې دې الـيـاســـه د اشـــنـا خبرې نۀ منې
بـيـا درنـه پـه تـلـو تـلـو کښـــې رضـــا شـــــولـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچ مې لېونتوب ته رسولے یم

سوچ چې په خندا شي

نو فکرونه ترې خبر شي

فکرونه چې راویښ شي

نو خیالونه ترې خبر شي

خیالونه چې بیدار شي

نو یادونه ترې جوړیږي

یادونه چې سېوا شي

نو زړګے مې نۀ صبریږي

چې په زړۀ کښې صبر نۀ وي

بیا نرے نرے خوږیږي

چې نرے نرے خوږیږي

نو جانان راته یادیږي

جانان چې راته یاد شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د ځانه بې خبر شم

چې د ځانه بې خبر شم

در په در خاورې په سر شوم

در په در خاورې په سر شم

ستا د کور په خوا چې ورشم

ستا د کور په خوا چې ورشم

خلق وائي لېونے دے

هائیکو

زما چې کار ورپکښې اونه شولو
پټ مې ملګري ته په غوږ کښې اووے
خر مې شاګرام خو پکښې اولیدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نيولې تل مې د زړهٔ پورې جانان
ويم ورته يو څهٔ وائي نورې جانان

سترګو له خوب به د شپې څنګه ورځي
اسمان کښې ستائي راته ستوري جانان

په کومو سترګو چې ئې غلا کړې وه
اوس په هغو سترګو راګوري جانان

ماحول تياره شي سپوږمۍ نهٔ ښکاريږي
چې په رانجو کښې سترګې توري جانان

الياس! ترې نه بل وطن ته کډه يوړه
اوس مې دې نهٔ راځي په لورې جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما کلے

اوس په ښائست ئې زۀ اوچت وينمه
په کښې چې نخښې د جنت وينمه
راته دا ټول جهان دوزخ ښکاري
په خپل وطن کښې چې غربت وينمه

د غرونو منځ کښې دا جانان کلے دے
دغه زما خپل طوطه کان کلے دے

دا د ولو که د خوړونو او سيندونو ده
که دا ښکلا ئې د دنګو غرونو ده
سپرلے خو څۀ خزان ئې هم رنګين دے
دا معجزه ئې د مستو جونو ده

څۀ د عظمت او د څۀ د شان کلے دے
دغه زما خپل طوطه کان کلے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په زړګي ترې يو ارمان غواړم
ماشومه مينه ترې قربان غواړم
دغه نرو تنګو کوڅو ته ئې زۀ
لوګې لوګې دا تول جهان غواړم

زما د هر ارمان کلې دې
دغه زما خپل طوطه کان کلې دې

زۀ ئې د سترګې عظمتونو نه زار
په کښې صحرا او د دشتونو نه زار
دا چې ښکلا ئې يو په دوه کړه ګلې
د دغه کلي د ګلونو نه زار

په الياس ځکه خو ډېر ګران کلې دې
دغه زما خپل طوطه کان کلې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا نه پټه پناه څۀ ده؟

بې ګناه دوزخ کښې پروت دے
پتنګ کړې ګناه څه ده؟
چې د اور په لمبو سوزي
ترې نه شوې خطا څه ده
د غریب نه تپوس وکړه
دولت څۀ دے غنا څۀ ده
نابینا ترې څۀ خبر دے
تیاره څه ده رڼا څۀ ده؟
دا تپوس د ناوې وکړه
سرخي څه ده حنا څه ده
اے د مینې بې خبره
دعا څۀ ده ثنا څۀ ده
ته په دغه خیال لاهو ئې
حوره څه ده حلوا څه ده
د جانان د خیشت د مخې
ستا د حورو خندا څۀ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــبـــخـــه زر کـــړه راتـــه وايـــه
کـــعـــبـــه څـــه ده مـــنـــی څـــۀ ده
بـــې د مســـتـــو شـــوخـــو جـــونـــو
دا نـــيـــمـــګـــړي دنـــيـــا څـــه ده
درتـــه وايـــم لـــويـــه خـــدايـــه
ســـتـــا نـــه پـــټـــه پـــنـــاه څـــۀ ده؟

قطعه

ژوند زما خاوري ايرې شـولاړم اورباندې سـتي شـوم
سـتا په مينه کښــې جانانه تهمتي شـوم تهمتي شـو

دا چې تاته په سـجدو شـوم خلقو چغې کړې کافر دے
ما وې چې شــئ ناپو هانو جنتي شــوم جنتي شــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرهر د مات زړګي مې ژړېدو کښې راته اوخاندل
تا چې د سرو سترګو په ککو کښې راته وخاندل

جوړه ترې د حسن یوه نوې ننداره شوله
ساقي چې د ماښام په رنګینو کښې راته وخاندل

زړګي مې کړې رخصت د انتظار لمحې په مینه
وصال چې د هجران په تورو شپو کښې راته وخاندل

ګونګے چې مې ګلشن کښې په چغار خوشحاله ولید
لعل د امېدونو مړو ایرو کښې راته وخاندل

الیاس! نه د ستم هغه زړې خبرې هېرې شوې
ګل چې د ازغو سره میرو کښې راته وخاندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ

دا د کوم اړخ نه راغله

بې خبره په مستۍ

چې د پېغلو د سرونو

لوپټې ئې په هوا کړې

دا ظالمه ستمګره

دا د مینې بې خبره

بیا راغلې ده چې وران کړي

د معصومو مرغو جالې

بیا راغلې ده چې وران کړي

ښائستونه د باغونو

نرمۍ پاڼې د ګلونو

نو! څنګه غلے شم ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې پاتې شم ربه

د سیلۍ په ناکردو

چې ظلم روا وګڼې

او مینه نۀ پېژنې

نو درته وائم ربه

دا سې سیلۍ باندې طوفان راولې

هائیکو

د عبث سوچ په دائره کښې بند یو
دنیا سپوږمۍ کښې ځانله ژوند ګوري
مونږ په یاګانو باندي بحث کوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې لوظه بې پښتو ده او بې ننګه خو!
دا مې خوښه شوې ده لا څنګه خو !

ما هم ځان د اور په لمبو وسېزو
ستا پرې نهٔ یخیږي خوا پتنګه خو!

ما سره چې ئې مینه بې حسابه وي
خبر دے که نری وي دنګه خو!

سترګو نه دې زار شمه ننګیالې دي
دوي به قتلول زړونه بې جنګه خو!

مخکښې شهٔ الیاسه ګنې چا به لمسولے وي
پاتې ده لیلیٰ ګورے د ډنګه خو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تپوس

خدایه ستا ورکړه ده زۀ څۀ اووایم

د خان بچے دې جنتي پېدا کړو

سر ئې په کاڼو شا مدام لګي

د خوار بچے دې لعنتي پېدا کړو

ستا د غټانو دا غټ ښتي بچي

لکه ببلو د مور په غېږه کښې

د زر روپو شوده د ورځې څکي

بل خوا شېرو چې په وړو چاچو

تور سرې مور له په جورابو باندې

د ورځې درې څلور روپۍ اوګټي

نو زړه ته مې راشي چې تپوس وکړمه

د خان بچے ولې په سوري ناست دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا غریب ولي غرمو ته سوزي

بل خوا ژړا راشي په دے خبره

د ببلو سپے ولي د سرو لوښي کښې

د خوار شېرو په غوښو شخوند وهي

زه چې دا حال په سترګو وینمه نو

د وخت غټانو نه مي کرکه اوشي

ځکه چې دوي هډو انصاف نه کوي

نو که اجازت وي یو تپوس کؤمه

د کائنات خالقه وایه راته

د خوارو دا حال به بدل شي چرته

کنه هم دوي به همیشه داسې وي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه سـر ببر ځیـري ګرېـوان بـه نـۀ یـم
تـه چې راګوري نـو حـېـران بـه نـۀ یـم

کـه مې د غـېـرو سـپـرلـے وران نـۀ کړو
ګرېوان مې وشـلـوئ خـزان بـه نـۀ یـم

د وطـن شـاړې کـه مې ګـل نـۀ کـړې
سـتـرګـې مې اوبـاسئ بـاران بـه نـۀ یـم

کـه د بـاطـل د سـتـرګـو خـس نـۀ شـومـه
کـافـر مې ګـڼئ مسـلـمـان بـه نـۀ یـم

سـتـا پـه الفـت کـه ځـان قـربـان مې نـۀ کړو
الـیـاس قسـم خـورمـه انسـان بـه نـۀ یـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

ســتا په تکل کښــې به تر مرګه پورې ژاړمه زۀ
عشـــق بـه دې غـواړمـه زۀ، د زړګـي سـره

کـه تـلـلـے تـلـلـے دواړه یـاره
چـرتـه د ژونـد پـه نـیـمـه لاره
خـپـلـې سـلـګـۍ بـه درتـه شـمـارمـه زۀ
عشـــق بـه دې غـواړمـه زۀ، د زړګـي سـره

کـه تـۀ راځـې راځـې نـو راشـه
راشـه دلـبـره پـه خـنـدا شـۀ
لارې کـوځـې بـه درتـه څـارمـه زۀ
عشـــق بـه دې غـواړمـه زۀ، د زړګـي سـره

پـه سـتـرګـو سـتـرګـو کـښـې 'خـمـار شـۀ
مـا وې مـیـلـمـۀ ئـې لـږ ایـسـار شـۀ
راتـه ئـې چـغـې کـړلـې لاړمـه زۀ
عشـــق بـه دې غـواړمـه زۀ د زړګـي سـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلیه

خـــبـــر پـــه نـــازونـــو او ادا راشـــه
ســـپـرلـیـه راشـــه یـو ځـل بـیـا راشـــه

پـه کښـــې هـر ګـل چې خـنـدېـدلې ویـنـم
د زړهٔ پـــه کـــور مـــې د اشـــنـــا راشـــه

ســـتـا دې پـه خـپـلـو رنـګـیـنـو قـســـم وي
پـاتـې چې نـهٔ شـــې خـامـخـا راشـــه

خـوشـــې صـــحـرا کښـــې د ګـلـونـو خـاطـر
پـــه شـــاړو کـــنـدو او بـــېـدیـا راشـــه

خـــزان خـــو ډېـــر دے ژړولـــے الـــیـــاس!
تـــهٔ ورتـــه خـــبـــر دے پـــه خـــنـــدا راشـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خندا ئې د سرو شونډو پرونۍ مې یاده شوې ده
هغه د خیالونو لېونۍ مې یاده شوې ده

شپه د انتظار وه خو مزه هم په کښې ډېره وه
ادا ئې د سرو سترګو بېګانۍ مې یاده شوې ده

ګرځې مې خیالونو کښې والله چې مې هېرېږې نهٔ
په خپل حسن مغروره ښاپېرۍ مې یاده شوې ده

ساقي ستا د نیمګړې جام سرور مې نهٔ خو ښیږي
نشه د خپلې مستې شان ځوانۍ مې یاده شوې ده

الیاس! چې تا د زلفو سره خیال کښې لوبولے وو
بیا جوړې نن هغه زولنۍ مې یاده شوې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نمر سپوږمۍ کړه په ځلا مې کړه خدایه
دے تیارو لره رڼا مې کړه خدایه

که د بل چا نوم په خله مې واخستلو
درته وائم چې رسوا مې کړه خدایه

چې د یار په تلي پرېوځمه بې خوده
یو قطره بس د حنا مې کړه خدایه

چې بدله د حسېن واخلم د یزید نه
نر سپاهي د کربلا مې کړه خدایه

د باطل سترګو له سور د اور بڅرے
تورو تیارو کښې د عقبٰي مې کړه خدایه

چې ترې رېږه شوکؤم د حق دپاره
د فرعون غېږ له موسيٰ مې کړه خدایه

که وختونه د ژړا رابانديې راغله
الیاس ! وائي په خندا مې کړه خدایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راواچوه چې شـــل شـــي ګـله بيـا پـه دې خبره
شـــين شـــو د خنـدا نـه مې اشـــنـا پـه دې خبره

مينـه عبـادت کښـــې حســـاب شـــوې د ازلـه ده
زړۀ رانـه تـا وړے بـس والله پـه دې خـبـره

مـا وې تـۀ بـه شـــنـۀ شـــې د خنـدا نـه راتـه ګلې
تـا بـه راتـه وئـيـلـه بې وفـا پـه دې خـبـره

څوک ئې ډېر زيات خوښ دے مونږه دواړو کښـــې
راځـه چې خبر دے شـــرط کېږدو ملا پـه دې خبره

مـا وې د هر چا ســره مينـه ښـــۀ ده مينـه ښـــۀ ده
تـا بـه هـم کـولـه مې خـنـدا پـه دې خـبـره

اليـاس ! تـه د يـار مينـه نصـيب شـــوې ده ملګرو
اور اخلـي قســـم دے چې دنـيـا پـه دې خـبـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په پیۍ مخې دلربا باندې مئین شوم
لېونے یم په سودا باندې مئین شوم

دا خندا پسې ژړا وي دا متل دے
نو بیا څۀ له په خندا باندې مئین شوم

چې اقرار کښې دې انکار کولو یاره
ستا په دې یوه ادا باندې مئین شوم

چې بار بار په کښې پښتو ستائي ملګرو
په شعرونو د حمزهٰ باندې مئین شوم

زۀ الیاس! د خپله ځانه ګیله مند یم
چې له تا شان بې وفا باندې مئین شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هائيکو نما نظم)

چې اوازه د بې ننګۍ يې راغله
ورسره زوړ تعلق مې پرېښودلو
په يو هندو بڼ خيله نه ورانيده

په راه راست يې خلق نه پوهيده
دا ځل په هر چا کښې شعور راغلے
ستا په وحشت درشخيله نه ورانيده

په دوه روپو دي خپل ايمان خرڅ کړو
که د ضمير سودا دي نه وه کړے
پګړۍ به ستا شاه خيله نه ورانيده

دا چې يو بل پسې لګيا يو مونږه
دے کښې ضرور به دچا ګوته وه
صفونه بې د تيله نه ورانيده

۲۲ جنوري۲۰۲۳ -- دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز (ازاد نظم)

لکه لعل چې پټ مسکن کړي
د کمر غېږ کښې د ننه
داسې تا په سل پردو کښې
ځان رانغښتے دے دلبره
کله یو څاڅکے د نور شے
کله ساز نغمه سندره
کله خپل رازونه واړه
په یو دم کښې ټول افشان کړے
کله ګل ته غسل ورکړے
د سحر په پاکه پرخه
کله تکه توره شپه کښې
د سپوږمۍ رڼا خوره کړے
د دے هر څه باوجود هم
که زه وایم چې جانانه
زه تا نه پیژنم اورے
نو رینښتیا خبره دا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مې نه دے پیژندلے
ګنې ولې به لګیا ووم
خدایه پوهه مې په ځان کړے
چې مستي شم او سرور شم
چې جنون شم یو ارمان شم
بس چې مینه شم وفا شم
لویه خدایه لویه خدایه
بس چې ستا شم
بس چې ستا شم

پراناګووا - برازیل ۲۰۰۷

د اختر په راتګ

یــه د مــابـــام تــیــارو غــرور مــهٔ کــوئ
یــو نــوے جــوش نــوے ســــحــر بــه راځــي
دا څــو د غــم ورځــې بــه هــم تــیــرې شـــي
د خــوشـــحــالـۍ نــه ډک اخــتــر بــه راځــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند له په اسباب به غزل نه وایم
نور داسی بېتاب به غزل نه وایم

وائې راته وژنم دي څه مه وایه
څنګ په اضطراب به غزل نه وایم

ویمه که جناب پري خفه کیږي نو
خیر دے په جناب به غزل نه وایم

روغه د قاتل سره مې شوي ده
بس په انقلاب به غزل نه وایم

دے مې د مرضۍ سندرې نه وائې
نور په دے رباب به غزل نه وایم

بې وخته حسرتونو بوډا کړے یم
اوس دي په شباب به غزل نه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیرے د اختر راباندې ته کوے
هلاله په مهتاب به غزل نه وایم

زمونږه یې خاورین کورونه وړي دي
چرته په سیلاب به غزل نه وایم

ښار مې نقاب پوشو لوټې لوټې کړو
خدایګو په نقاب به غزل نه وایم

روښانه سباؤن پکښې روښان نه دے
دهوکه ده په سراب به غزل نه وایم

تا پرې ساده خلق ترهه ګر کړله
امیرصیب په ثواب به غزل نه وایم

یار دې د چکوال سره ملګرے شو
الیاسه په خوشاب به غزل نه وایم

۲۵ مئ ۲۰۲۳ دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپله خاوره خپل اختیار لاسو له ورشي
ځان چې اوپیژني وار لاسو له ورشي

د میرېې په رنګ وزرې پورې وشې
د کم اصلو چې اختیار لاسو له ورشي

ګلستان غوندې وطن پکښې کنډر شې
د کم عقلو چې سرکار لاسو له ورشي

شخوند وهي چې د غریب سړي په غوښو
دا ظالم دي د زردار لاسو له ورشي

په فریب یې ګډوي د ځان د پاره
بس پاړو له چې یو مار لاسو له ورشي

پند تري واخلي دومره لویه ګټه اوکړي
ادب خوښو له چې زیار لاسو له ورشي

لوئ الله به یې بخښې دا یې باور دے
که الیاس یې ګناهنګار لاسو له ورشي

۲۸ مئ ۲۰۲۳ دمام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځې په نیمي شپې باندي څنګه څنګه چل اوشو
ما شان بې اسرې باندي څنګه څنګه چل اوشو

خره شوله ځان پکښې د ځان په رنګي نه وینم
دا په ائینې باندي څنګه څنګه چل اوشو

ژوند ته پکښې نه پرېږدي ساده او پښتانه خلق
دا په زمانې باندي څنګه څنګه چل اوشو

ځان پکښې یاد ې خالي د ځان پکښې صفت کوې
ستا په ترانې باندي څنګه څنګه چل اوشو

اوس د راتلو ګمان دي زړه ته هډو نه راوالم
دا دي په وعدې باندي څنګه څنګه چل اوشو

موده اوشوه چې خبر مو د یو بل نه دې اخستې
ستا په یارانې باندي څنګه څنګه چل اوشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مات زړګي د رغيدو سندري نه وائې
ربابه په نغمې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

الیاس ته دي د زړه پټه خبره پکښې اوکړله
دا دي په بهانې باندي ثنګه ثنګه چل اوشو

۲ جون ۲۰۲۳ دمام

هائیکو

ثنګه به په دغه خاوره امن شي
دلته د غریب چي حق تلفي کیده
ډیرو ورته چینګه خوله نیولي وه

هائیکو

غرض مي دا وي چي پښتون بیدار شي
زه په پښتو کښې لیک ته هڅه اوکړم
بس خو یاګاني دي چي نه مي پریږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هائیکو

ښکاري حق پرست نه ئے
شل شل دي جوړ کړي دي
سم شلتالو نه وائے

هائیکو

دلته د قاضي په فیصلو کښې هم
قتل د انصاف کیږي په جار باندي
نو دلته زلزله به په مونږ نه راځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

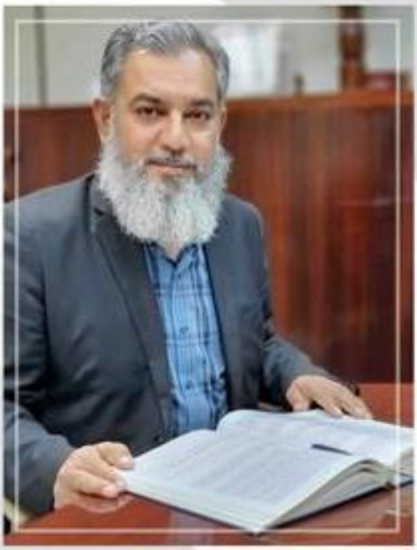

زه یې د اولس د زړۀ سلطان کړمه
خوي راله یزدان داسې راکړے دے

الیاس د وخت جابرته نبغ ولاړ یمه
فکر راله توان داسې راکړے دے

محمدالیاس

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library